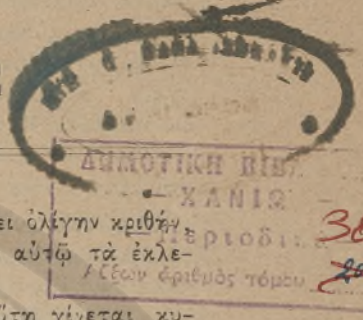

Τ Θ Φ Ω Σ

Κρητική

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Κατ' ἀρχὴν οὐδεμίαν ἀπλήρωτον ἐπιστολήν παραλαμβάνομεν ἐκ τοῦ ταχυδρομείου.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΙΑ

Περὶ Ἀμπέλου καὶ ἀσθενειῶν αὐτῆς.

—Τὸ σπουδαιότερον τοῦτο φυτόν φυεταί ἐν πάσαις ταῖς τροπικαῖς καὶ εὐκράταις χώραις, φθίνεται δὲ ὅτι κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἀσίαν, ὁπόθεν εἰσῆχθη κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατόπιν δὲ εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν λοιπὴν Εὐρώπην. Οἱ Ἕλληνες ἐγνώριζον τὴν ἀμπέλον καὶ κατεσκεύαζον εἶλον πολὺ πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὀμήρου, εἰ δὲ Αἰγύπτια φαίνεται ὅτι τὴν ἐγνώριζον προ πέντε ἢ ἕξ χιλιάδων ἐτῶν.

Ἐκλογή τοῦ ἐδάφους.

— Πᾶσαι αἱ γαῖαι δὲν εἰς βεβαίως κατάλληλοι διὰ πᾶν εἶδος κλήματος καὶ ὁ ἀμπελουργὸς πρέπει νὰ προσέχη εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐδάφους. Τὰ κλήματα τὰ παράγοντα λευκὰς σταφυλὰς εὐδοκιμοῦν προπάντων καὶ πρέπει νὰ φυτεύωνται εἰς ἀσβετώδεις καὶ λευκὰς γαίας (ἀσπρόχωμα)· τὰ κλήματα τὰ παράγοντα ἀγιγάρτους (ἀνευ σπόρου) σταφυλὰς πρέπει κυρίως νὰ καλλιεργῶνται εἰς παραποταμίους γαίας, ὅτι τότε αἱ σταφυλαὶ γίνονται καὶ περισσότεραι καὶ παχύτεραι· τὰ κλήματα δὲ τὰ παράγοντα μαύρας σταφυλὰς εὐδοκιμοῦν προπάντων εἰς τὰ λεγόμενα κοκκινοπήλια. Αἱ ἀμπέλοι πρέπει νὰ ἰλιάζωνται καὶ συνάμα νὰ ἀερίζωνται καλά, διὰ τοῦτο δὲ τόποι καταλληλότεροι διὰ τὴν καλλιέργειαν ἀμπέλων εἶνε εἰς μεσημβρινεῖς πρόπεδες τῶν ὄρεων (ρίζοβούια). Οἱ ὀνομαστότεροι τῶν οἴων τῆς ὑψηλοῦ ἐκ τοιούτων ἀμπέλων προέρχονται.

Προπαρασκευὴ τοῦ ἀγροῦ.

— Πρὶν ἢ φυτευθῶν τὰ κλήματα, ὁ ἀμπελουργὸς δεόν νὰ καθαρῆ τὸν ἀγρὸν ἐκ τῶν λιθαρίων, τῶν χαμοδένδρων, τῶν ριζῶν καὶ παντὸς ἐν γένει παρασίτου· εἴτα τὸν ἀροτριᾷ δις καὶ τρίς, ἰσοπεδῶν αὐτὸν ἀκλουθῶς διὰ βαρεῖας σβάρνης, καὶ σχηματίζει σταυροειδῶς καὶ εἰς ἀπόστασιν πέντε περίπου ποδῶν ἀπ' ἀλλήλων τοῦς αὐλακας, ἐν εἰς θὰ φυτεύῃ τὰς βέργας.

Ἐκλογή τῶν φυτῶν.

— Αὕτη δεόν νὰ γίνηται πρὸ τοῦ τρύγου, ὅτε φαίνονται τὰ παράγοντα καλὰς σταφυλὰς κλήματα· τότε ὁ ἀμπελουργὸς μεταβαίνει εἰς τὸν ἀμπελῶνα, ἐκλέγει ἐκεῖνα, ἀπὸ τῶν ὀπίων θὰ κόψῃ ἐν δέοντι καιρῷ τὰς πρὸς φυτείαν

βέργας, καὶ εἰς τὴν ρίζαν αὐτῶν σπείρει ὀλίγην κριθάν ἢ τις φυομένη τὸ φθινόπωρον δεικνύει αὐτῷ τὰ ἐκλεχθέντα κλήματα.

Συλλογὴ τῶν βεργῶν.— Αὕτη γίνεται κυρίως περὶ τὰ μέτα Νοεμβρίου, ἀφοῦ πέτωσιν ὅλα τὰ φύλλα. Τότε αἱ βέργαι, ἀφοῦ καθαρισθῶσι καλῶς, κόπτονται μετ' ὀλίγου παλαιοῦ ξύλου, ἤτοι τῆς παρελθούσης ἀνείξεως, ὅπερ κοινῶς καλεῖται κεφάλι.

Παρασκευὴ τῶν βεργῶν.— Αἱ συλλεγεῖσαι βέργαι σένονται ἀνά ἑκατόν, καὶ τὰ δεμάτια ταῦτα θάπτονται ὑπὸ τὴν γῆν, ἀνά ἐν εἰς ἑκάστον λάκκον, καλυπτόμενα καλῶς διὰ τοῦ χώματος. Τὸ καταλληλότερον πρὸς τοῦτο μέρος εἶνε ἐκεῖνο, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ διέρχονται ρέοντα τὰ ὕμβρια ὕδατα· ὅπως δὲ ποτε ἢ γῆ, ὑπὸ τὴν ὁποίαν θάπτονται, δεόν νὰ ποτίζεται καλῶς.

Ἐντὸς τῶν λάκκων ἐκείνων γίνεται ἡ λεγομένη κατεργασία τῶν βεργῶν, αἵτινες μετὰ παρέλευσιν 20 ἡμερῶν λουρόνουν, εἴτα καθίστανται εὐλύγιστοι, ὡς ἐὰν ἦσαν ἐκ λωρίου. Τότε δὲ εἶνε κατάλληλοι πρὸς φύτευσιν.

Φύτευσις.— Εἰς τὰ μέρη, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι ρέοντα ὕδατα πρὸς ποτισμὸν τοῦ ἐδάφους, αἱ βέργαι συνήθως φυτεύονται κατὰ Δεκέμβριον, ὅπου ὅμως ὑπάρχουσι ὕδατα ἀφθονα, ἢ φύτευσις τῶν βεργῶν γίνεται κατὰ τὰ τέλη τοῦ χειμῶνος.

Πρὸς τοῦτο, ὀρύσσονται λάκκοι εἰς μὲν τοῦς ὕγρους τόπους 30-40 ὑφεκατομέτρων (πόντων) βάθους, εἰς δὲ τοῦς ξηροῦς καὶ ἀνύδρους 50-60 ὑφεκατομ. βάθους καὶ 20 πλάτους.

Πέντε ἐργάται προπορεύονται καὶ ὀρύσσουσι τοῦς λάκκους, εἰς τοποθετεῖ ἀνά δύο βέργας εἰς ἕαστον, ἕτερος φυτεύει αὐτάς καὶ ἄλλος καλύπτει αὐτάς διὰ χώματος, δύνανται δ' εὖτω νὰ φυτεύωσιν 700-1500 βέργας καθ' ἑκάστην, ἀναλόγως τῆς σκληρότητος τοῦ ἐδάφους.

Ἀποκάλυψις τῶν φυτευθεισῶν βεργῶν.

— Αἱ φυτευόμεναι βέργαι καλύπτονται διὰ χώματος, ὅπως μὴ βλάβωσιν αὐτάς εἰ παγετοὶ τοῦ χειμῶνος. Ἀφοῦ ὅμως ἡ ἐποχὴ τῶν παγετῶν παρεῖληθ, περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαρτίου συνήθως, τὸ καλύπτον αὐτάς χῶμα ἀφαιρεῖται καὶ ὅσαι τῶν βεργῶν δὲν εἶνε ὀρθαὶ διευθετοῦνται διὰ τῆς χειρός. Μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν, ὁ ἀμπελουργὸς ἀροτριᾷ τὸν ἀμπελῶνα μετὰ προσεχῆς διὰ παλαιοῦ ξυλίνου ἀρότρου, τὸ ὁποῖον, καὶ ἐν διέλθῃ πλησίον τοῦ νεαροῦ φυτοῦ, δὲν τὸ βλάβει. Σκοπὸς δὲ τῆς ἀρόσεως ταύτης εἶνε ἡ ἰσοπέδωσις τῶν χωμάτων, τὰ ὁποῖα ἐξήχθησαν ἐκ τῶν λάκκων. Ἡ ἐργασία αὕτη εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαία.

Πρῶτον σκάψιμον.

— Μετὰ τὴν ἀροσίαν γίνεται τὸ δι' ἀξίναριον (κοινῶς λεγομένου τσαπίου) σκάψιμον εἰς βάθος 30-40 ὑφεκατομέτρων καὶ εὖτως

ἀφαιρούνται τὰ τε παράσιτα καὶ αἱ ρίζαι τῶν θάμνων, εἰς ὧν τὴν ἐκρίζωσιν ὁ ἀμπελοργὸς δεῖον νὰ καταβάλλῃ ἰδιαιτέραν προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν, διότι αἱ ἀφήτη αὐτὰς νὰ πολλαπλασιασθῶσιν, ἢ ἐκρίζωσις αὐτῶν καθίσταται εἴτα λίαν δαπανηρὰ καὶ δυσχερὴ· τὸ σκάψιμον τοῦτο λέγεται ἐν τισὶν ἐπαρχίαις διαβόλισμα. Μετ' αὐτὸ κόπτονται αἱ ἐξέχουσαι βέργαι διὰ τῆς κηπουρικῆς ψαλλίδος ἢ τοῦ κλαδευτήρος, ἀφινόμενου ἐνὸς μόνου ὀρθοκλυοῦ.

Δεύτερον σκάψιμον.—Τοῦτο γίνεται μετὰ τὸ πρῶτον ἀπο τῆς φυτεύσεως φθινόπωρον κατὰ τὰ τέλη συνήθως τοῦ Νοεμβρίου, διὰ σκαπάνης (κοινῶς λεγομένης ἀξίνης ἢ τσάπας), ἐγειρομένων τῶν χωμάτων εἰς σωρὺς (κοινῶς κουλούμια), κατὰ τὰ μεταξύ τῶν κλημάτων διαστήματα, ἢ μᾶλλον κατὰ μακρὰς σειρὰς μεταξύ τῶν αὐλάων, σχηματιζόντων εὐτῶ τεγίσματα καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῶν, καλούμενα κοινῶς καρχίβη καὶ ἀλλαχοῦ φρύδια. Μετὰ δὲ τὴν πρῶτην βλάστησιν, διασκορπίζονται πάντα ταῦτα καὶ ἰσοπεδοῦνται τὸ ἔδαφος, καλυπτομένων εὐτῶ τῶν ριζῶν τῶν κλημάτων, ὅπως διατηρῆται ἐν ὑγρασίᾳ.

Ἡ ἐργασία αὕτη καλεῖται κοινῶς σκάλισμα.

Περίλακκωμα.—Ἡ ἐργασία αὕτη (κοινῶς λεγομένη ξελάκκωμα) γίνεται συνήθως κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ὀκτωβρίου, ὅτε δηλαδὴ αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες δὲν εἶνε πλέον ἐπίφοβοι. Τότε ἀποσύρονται τὰ χῶματα ἀπὸ τῆς ρίζης τοῦ κλήματος, σχηματιζομένου περὶ αὐτὴν λάκκου, ἣτις συγχρόνως καθαρίζεται καὶ ἀπὸ παντὸς παρασίτου καὶ τῶν ἀχρήστων ριτιδίων. Τὰ ριτιδία ὅμως ταῦτα, ὅταν αἱ ἄμπελοι εἶνε ποτιστικαί, δὲν πρέπει ν' ἀποκόπτονται, διότι καὶ αὐτὰ συντελοῦσιν εἰς τὴν καρποφορίαν.

Καθάρισμα καὶ κλαδεῖα.—Τὸ καθάρισμα (ὁ κοινῶς λεγόμενος κάθαρος) γίνεται συνήθως κατὰ Νοεμβρίον· τότε κόπτονται αἱ μὴ διατηρούμενα καλῶς βέργαι καθῶς καὶ αἱ περιτταί, ἀφινόμενων μόνον τῶν πρὸς καρποφορίαν καταλλήλων. Ἡ δὲ κλαδεῖα (κλαδεύμα) γίνεται κατὰ Ἰανουάριον (ἀλλαχοῦ

δὲ κατὰ Φεβρουάριον), ὅσον δὲ τὸ δυνατόν ὀψιμώτερον, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ἐκ τῶν παγετῶν κινδύνου· αὕτη εἶνε μίᾳ τῶν σποιοδαιστέρων ἐργασιῶν τῆς ἀμπελοργίας, συντελοῦσα μεγάλως καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ κλήματος καὶ εἰς τὴν καρποφορίαν τῆς ἀμπελοῦ· ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶνε ἔργον τοῦ τυχόντος. Ὁ κλαδευτὴς δεῖον νὰ ᾔηε πεπειραμένος καὶ νοήμων, διότι ἄλλως, ἀντὶ νὰ ὠφελήσῃ καταστρέφει τὴν ἄμπελον, Ἡ τακτικὴ κλαδεῖα ἄρχεται κατὰ τὸ 4ον ἢ 5ον ἔτος.

Ἐκφύλλισμα.—Τὸ ἐκφύλλισμα (κοινῶς ξεφύλλισμα), τὸ ὑπὸ τινῶν καὶ ἀργολογία κληθέν, γίνεται εἰς τοὺς ποτιστικούς ἀμπελώνας, ἐν εἰς τὰ κλήματα καλύπτονται ὑπὸ πυκνοῦ καὶ παχέος φυλλώματος· τότε ἀποκόπτονται τὰ φύλλα, ὅπως αἱ σταφυλαί, μένουσαι ἐκτεθειμέναι εἰς τὸν ἥλιον, ὠριμάσων εὐκόλως.

Ἀκροτομία.—Ἡ ἐργασία αὕτη, ἣτις καὶ κορυφολογημα κοινῶς λέγεται, συνίσταται εἰς τὴν ἀποκοπὴν τοῦ ἄκρου τοῦ βλαστοῦ, ὅπως συγκεντρῶνται ὁ χυμὸς εἰς τὰς σταφυλάς.

Τρυγητός.—Οὗτος ἄρχεται τοῦ μὲν τὸν Αὐγουστον, τοῦ οὖ τὸν Σεπτέμβριον, ἀναλόγως τοῦ εἴδους τῶν σταφυλῶν. Αἱ λευκαὶ σταφυλαὶ ὠριμάζουσιν ἐνωρίτερον καὶ τρυγοῦνται πρῶτον, εἴτα αἱ μαῦραι μεταφέρονται δὲ ἐντὸς κοφρίων εἰς τοὺς λινούς, ὅπου πατοῦνται ἢ πιέζονται διὰ μηχανῆς, ἐξαγομένου εὐτῶ τοῦ χυμοῦ τῶν, ὅστις τότε καλεῖται γλευκος (κοινῶς μούστος).

—Εἰς τὴν Εὐρώπῃν, ὅπου ἡ γεωργία ἀνεπτύχθη πολὺ, ἄνθρωποι εἰδικοί κατέγειναν νὰ εὗρουν τὰ ἀπαιτούμενα μέσα διὰ τὴν εὐκολωτέραν καλλιέργειαν τῶν ἀμπελῶν. Οὕτως ἐν Γαλλίᾳ, Ἰταλίᾳ καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, τὸ σκάψιμον, ἢ τόσον δύσκολος αὕτη ἐργασία, γίνεται εὐκολώτατα διὰ τῶν ἀμπελαρότρων, δηλαδὴ μὲ ἀλέτρια ἐπίτηδες κατασκευασμένα διὰ τὰς ἀμπελοῦς. Τὰ ἄροτρα τοῦτα εἶνε πολὺ στερεὰ, στενὰ δὲ ὅσον ἀπαιτεῖ ἡ ἀμπελοφυτεία

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΒΙΟΣ

ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

(Συνέχεια)

Τοιοῦτος ὁ γάμος ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ. Ἡ ἀγάπη, ἐάν τε αἰτία ὑποτεθῆ, ἐάν τε ἀποτέλεσμα τῆς θυσίας, εἶνε ὁ νόμος τοῦ γάμου, καθάπερ αὐτὸς ὁ γάμος εἶνε ἡ πλήρωσις τῶν ἱερῶν λογίων «ἔσσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν». Εἶνε ἡ δικαιολόγησις παλαιοῦ τινος μύθου, καθ' ὃν ἀνὴρ καὶ γυνή, ἠνωμένοι ὄντες πρότερον εἰς ἓν μόνον πλάσμα καὶ μετὰ ταῦτα ἀποσπασθέντες ἀλλήλων διὰ τῆς βίαις ζηλοτύπου θεότητος, δὲν παύονται ποθοῦντες νὰ συνενωθῶσι καὶ συμπληρώσων τὴν ἀτελῆ φύσιν ἀλλήλων. Τῶ ὄντι τὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως πλεονεκτήματα οὕτω διενεμήθησαν μεταξύ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ὥστε ἐκάτερον τούτων φθάνει εἰς ἓνα βῆθμον τελειότητος, πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ προσεγγίσῃ τὸ ἕτερον.

Εἰς τὸν ἄνδρα ἐπεδαψίλευσεν ἡ φύσις ἐμβριθὴ διανοίαν καὶ σωματικὴν ῥώμην, θάρρος τοῦ ἐπιτίθεσθαι

καὶ ἀμύνεσθαι, τοὺς κόπους τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς ἐπιστήμης, τὰς πολυμόχθους καὶ σπουδαίας μελέτας. Εἰς τὴν γυναῖκα ἐπεδαψίλευσεν τὴν πραότητα, τὴν πλήρη ἐλπίδων αὐταπάρνησιν, τὰς ἐργασίας τὰς κοσμοῦσας καὶ καλλυνοῦσας μᾶλλον ἢ τὰς αὐξανοῦσας τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἰθικὴν δύναμιν ἡμῶν, τὰ ἀβρὰ αἰσθήματα, τὰ ἀποτελοῦντα τὸ θέλημα ἄμα καὶ τὴν ποίησιν τοῦ βίου, τελευταῖον δὲ τὴν λεπτότητα τῆς διανοίας, ἣτις ὀλίγον ἀπέχει ἀπὸ τῆς χρησιμολογίας ἱερομαντείας.

Τούτου ἕνεκα, παρὰ πᾶσι σχεδὸν τοῖς ἀρχαίοις λαοῖς, καὶ ἰδίως παρὰ τῆς Ἑβραίων καὶ τοῖς Γαλάταις, ἐτιμᾶτο ἡ γυνὴ ὡς προφῆτις. Ἐνεκα τῆς τοιαύτης τῶν φυσικῶν πλεονεκτημάτων διανομῆς μεταξύ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς, ἐκάτερος τούτων ἀποβαίνει εἰς τὸν ἕτερον ἀληθὲς πρότυπον ἰδεῶδες, καὶ ἀντικείμενον τιμῆς, λατρείας, ἀγάπης. Τούτου ἕνεκα ἐκάτερος προσελκύεται ἑαυτῷ τὸν ἕτερον διὰ τε τῆς ψυχῆς ἄμα καὶ διὰ τῶν νόμων τῆς ὑλικῆς φύσεως. Ἐκ τῆς διαφόρου διανομῆς προκύπτει ὡσαύτως ἡ διαφορὰ τῆς ἐντολῆς τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς καὶ ἡ διάφορος θέσις, ἣν ὀφείλουσιν ἐκάτερος νὰ καταλάβωσιν ἐν τῇ κοινῇ ἐστίᾳ. Ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ ἐκτελέσῃ

και πολὺ εὐκόλως μεταχειρίσται, τιμῶνται δὲ ἀπὸ 150—300 δρ. ἕκαστον, και δύναται νὰ διευθύνῃ αὐτὰ και εἰς μόνον ἄνθρωπος. Εἰς τὰ ἀμπελότροπα εἰ βόες δὲν σχηματίζουσιν ζυγόν, ἀλλὰ τίθενται ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, διὰ νὰ μὴ ἐμποδίζωνται ἀπὸ τὰ κλήματα εἰς τὴν διευθύνσιν τοῦ ἀρότρου τούτου δυνάμεθα ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσωμεν και ἵππους. Οἱ ἐπιθυμῶντες νὰ κάμωσι χρῆσιν τῶν ἀμελαρότρων τούτων, πρέπει κατὰ τὴν φύτευσιν νὰ φροντίζουν ὥστε τὸ ἐν κλῆμα νὰ ἀπέχη τοῦλάχιστον ἐν μέτρον, οὕτω πῶς τὸ ἄροτρον περὶ πρῶτον μὲν καθέτως και ἔπειτα πλαγίως και τὸ ὄργωμα γίνεται σταυροειδῶς εὐκολώτατα μὲ ἐλάχιστα ἐξόσια και πολὺ σύντομα, τοῦθ' ὅπερ εἶνε και τὸ σπουδαιότερον.

Σπορά. — Εἰς τὴν Εὐρώπῃν διὰ τὸν πολλαπλασιασμόν τῶν ἀμπελῶν, ἐκτὸς τῶν βεργῶν (μουσχευμάτων), τὰς ὁποίας μεταχειρίζομεθα ἡμεῖς διὰ τὸ φύτευμα, μεταχειρίζονται και σπόρον. Ἐκλέγουσιν τὰ καλλίτερα και δυνατώτερα κλήματα, ἀπ' αὐτὰ δὲ τὰ παχύτερα σταφύλια, ἐξ οὗ τὰς καλλιτέρας βόγας, και ἀπὸ αὐτὰς ἐξάγουσιν τοὺς σπόρους. Οἱ σπόροι αὐτοὶ πύωνται καλῶς και ξηραίνονται εἰς τὸν ἥλιον. Ἐὰν δὲ πρόκηται νὰ μὴ τοὺς σπείρουσιν ἀμέσως τὸ φθινόπωρον, τότε τοὺς παραχώνουσιν ἐντὸς ξηρᾶς ἄμμου και σπένοντα: εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνίξεως. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου φυτρώνουσιν κλήματα δυνατά, τὰ ὁποία ἐμβολιαζονται κατόπιν και δύναται ν' ἀντέχουσιν κατὰ τῆς φυλλοξήρας. Προτοῦ ὅμως σπείρωμεν τοὺς σπόρους τῶν σταφυλῶν, πρέπει νὰ σκάπτωμεν καλὰ τὸ ἔδαφος και νὰ τὸ φουσιάζωμεν μὲ καλὰ χωνευμένην κοπριάν, νὰ παραχώνωμεν δὲ τοὺς σπόρους εἰς βάθος 5—6 χιλιοστῶν τοῦ μέτρου και νὰ τοὺς σκεπάζωμεν μὲ χῶμα και λεπτὴν ἄμμον και ἔπειτα μὲ ἄχυρα, νὰ ποτιζώμεν δὲ τὴν φυτείαν δύο ἢ τρεῖς φορᾶς τὴν ἐβδομάδα μὲ ὀλίγον ὕδωρ.

τῆ: αὐτήν, ὡς περ ὁ ἀνὴρ ἐντολήν, ἄτε μὴ λαβουσα παρὰ τῆς φύσεως μήτε τὰς αὐτὰς ἰκανότητας μήτε τὰς αὐτὰς ὀρίξεις. Ὁ ἀνὴρ προώρισται νὰ καταναλίσκῃ ὅλην τὴν ἐκυτοῦ ἐνέργειαν ἐκτὸς τῆς εἰκίας, εἰς τὸ θῆμα, εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὸ ἐρμολυφεῖον, εἰς τοὺς δημοσίους συλλόγους. Ἐὰν ἠσχολεῖτο περὶ τὰ τοιαῦτα και ἡ γυνή, θὰ ἀπῆλτα τὸν ἀνδρα ἐν μιᾷ ἐπικινδύνῳ παλαιστῆρα, ἥτις εὐδαμῶς θὰ συνετέλει ὅπως συσφίγξῃ τοὺς ἱερούς τῆς συζυγικῆς ἀγάπης δεσμούς. Ἐπειτα, ἀποῦση, τῆς γυναικός, τίς θὰ ἐλάμβανε φροντίδα περὶ τῆς εἰκίας, τῶν τέκνων και τῆς ἐσωτερικῆς διαχειρίσεως; Ἡ γυνή προώρισται νὰ εἶνε βασίλισσα τῆς οἰκογενείας: ἐκεῖ κατ' ἐξοχὴν πρωταγωνιστεῖ: ἐκεῖ παρίσταται ὡς ἡ ἀληθῆς πρόνοια ἡμῶν, ὡς ὁ ἰσχυρότατος καλλιτέχνης και ὁ εὐφυέστατος ὀημιουργός τῆς ἡμετέρας εὐημερίας. Ὁρθότατα παρέβχλεν ἀρχαῖός τις συγγραφεὺς, τὴν μητέρα τῆς οἰκογενείας πρὸς μητέρα μέλισσαν: ὅπου αὕτη διατρίβει, ἐκεῖ ὑπάρχει και ὅλος ὁ σίμβλος. Ἄμα ἀποχωρησάσης ἐπὶ μικρὸν τῆς μητρός, διασκεδάζονται αἱ μέλισσαι. Θραύονται τὰ μελίκηρα, και αὐτὸ δὲ τὸ μέλι ἀποβάλλει τὴν γλυκύτητα. Τοιαύτη ἡ εἰκὼν τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου: τοιαύτη ἡ ἀληθῆς μήτηρ τῆς οἰκο-

Ἀκαρίαισις. — Ἀσθένεια τῆς ἀμπελῶν, ἥτις προέρχεται ἐκ τῶν δηγημάτων τοῦ ἀκαρίως¹⁾, τὰ ὁποία προκαλοῦσι φλυκταίνας διαφόρου μεγέθους και σχήματος, πρὸ πάντων ὅμως ὑποστρηγύλους. Αἱ φλυκταίνας αὐταὶ κατ' ἀρχὰς διατηροῦσι τὸ χρῶμα τῆς ἀμπελῶν, βραδύτερον ὅμως τοῦτο μεταβάλλεται εἰς βαθὺ πράσινον: ἔπειτα γίνεται κινμοσειδῆς βαθύ, και ἐπὶ τέλους καστανόν: θὰ ἴδωμεν δὲ, ὅτι τὰ μέρη, τὰ ὁποία προσεβλήθησαν, εἶνε κεκαλυμμένα ἀπὸ χνοῦν παχύν, ὅστις εὐκόλως διακρίνεται.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Κατασκευὴ διαφόρων ποτῶν κ.λ.π.

Ἄνιζέτ. — Ποτὸν εὐχάριστον εἰς τὴν γεῦσιν, τὸ ὁποῖον κατασκευάζεται ὡς ἐξῆς: λαμβάνομεν 30 γραμμ. γλυκανίσου, 1 γραμμ. κανέλας, 15 γραμμ. κοριάννου και τὰ ἀφίνομεν ἐπὶ ἓνα μῆνα ἐντὸς μιᾶς λίτρας οἰνοπνεύματος, εἰς τὸ ὁποῖον

1 Τὸ ἄκαρι εἶνε μικροσκοπικὸν ἀράχιον τῆς τάξεως τῶν Ἀκάρων, τῆς ὁμοιογενείας τῶν Φυτοκοπτιδῶν, τοῦ γένους τῶν Φυτοκοπτῶν. Προσβάλλει τὴν ἀμπελον, δάκνει τὰ φύλλα και τοὺς βλαστοὺς αὐτῆς και προκαλεῖ τοιοῦτοτρόπως φλυκταίνας, τὰς ὁποίας ὀνομάζουσι καρούλας. Αὐξάνει και πολλαπλασιάζεται μόνον τὸ θέρος, και μάλιστα ὅταν τοῦτο εἴνη θερμόν. Παρατηρεῖται ὅτι ὁσάκις τὸ θέρος εἶνε ψυχρόν, τε ἄκαρι δὲν προσβάλλει τὴν ἀμπελον. Εὐρίσκουσιν αὐτὸ διασχειμάζον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀμπελῶν, δι' ὃ και οἱ πλείστοι παραδέχονται, ὅτι τὸ ἀράχιον τοῦτο ἀποσύρεται ἀπὸ τῶν φύλλων τὸ φθινόπωρον και διαχειμάζει κυρίως ὑπὸ τὰ φυλλάρια τῶν ὀφθαλμῶν τῶν κλαδίσκων: ἄλλοι ὅμως ἄλλα διατείνονται.

γενείας. Ἡ γυνή λοιπὸν διαφέρει τοῦ ἀνδρός, και τοῦτου ἕνεκα, δὲν δύναται νὰ ἐκτελέσῃ τὴν αὐτήν, ὡς ἐκεῖνος, ἐντολήν. Δὲν εἶνε ὅμως οὐδὲ ὑποδεστέρα τοῦ ἀνδρός, διότι ἄλλως θὰ περιήρχετο ὁ ἀνὴρ εἰς τὸν πειρασμόν νὰ τὴν ταπεινῇ και τὴν ἐξευτελίξῃ. Ἄλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ ταπεινώσωμεν και ἐξευτελίσωμεν τὴν γυναῖκα, χωρὶς νὰ ἐξευτελίσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, χωρὶς νὰ ἀφείλωμεν τὸ τῆς καρδίας ἡμῶν ἀβροφιέστερον μέρος, χωρὶς νὰ ἀποκόψωμεν τὴν καλλίστην μερίδα τῆς ἡμετέρας εὐσίας. Ἡ γυνή, ἡ μήτε ὁμοιάζουσα πρὸς ἡμᾶς, μήτε κατωτέρα ἡμῶν οὕτα, εἶνε ἰσότητις σύντροφος ἡμῶν. Ἐπειδὴ μέλλει νὰ ἐκτελέσῃ ἐντολήν διάφορον τῆς ἡμετέρας, εἶνε εἰς ἡμᾶς ἀναγκαῖα και ἀπαραίτητος: τοῦτου ἕνεκα πρέπει νὰ ὑπολαμβάνωμεν αὐτὴν δέσποιναν τῆς εἰκίας. Ὅποταν δὲ βαστάξῃ ἀξιοπρεπῶς τὸ κοινὸν βῆρος, ἔχει δικαιοτάτην ἀξίωσιν ἐπὶ τῶν αὐτῶν τιμῶν και τῆς αὐτῆς εὐλαβείας.

Ὁ ἀνὴρ και ἡ γυνή δὲν μένουσιν ἐπὶ μακρὸν χρόνον μεμονωμένοι. Μεταξὺ αὐτῶν ἀναφαίνεται ἕρα: τις ὑπαρξίς, ἥτις πολὺ ἀπέχουσα τοῦ διαχωρίσαι αὐτοὺς, καθιστᾷ τὸν δεσμόν των μαλλων ἀδιάρρηκτον. Εἰς τὴν προσηγορίαν τῶν συζύγων προστίθεται οὐχ

προσθέτομεν μίαν λίτραν ζαχαρέως ήμιδιαλελυμένης έντός ολίγου ύδατος.

Κερασό. — Δυνάμεθα νά τὸ κατασκευάσωμεν, κατ' ἀπομίμησιν, οὕτω πῶς: λαμβάνομεν 50 γραμμάρια ξηρῶν φλοιῶν πορτοκαλλίων, 2 γραμμ. κανέλας, 1 μοσχοκάρφι, 50 γραμμ. ξύλου φερναπούκ και 1 λίτραν οίνοπνεύματος. Ἀναλυόμενον εἰς ἄλλο σκευός 500 γραμμ. ζαχαρέως έντός 1)2 λίτρας ύδατος, χύνομεν τὸ οὕτω κατασκευασθὲν σιρόπιον έντός τοῦ ἄλλου μίγματος και τέλος σουρώνομεν αὐτό.

Γ. Θ.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

Αὐγά Παραγεμιστά

Βράζομεν αὐγά πολὺ σφικτά, τὰ ὁποῖα κόπτομεν εἰς δύο τεμάχια κατὰ μῆκος και ἀφαιροῦμεν τοὺς ψημένους κροκοὺς, τοὺς ὁποῖους κοπανίζομεν με ψύχαν ἄρτου μουσχευμένην εἰς γάλα και φρέσκον βούτυρον. Περνοῦμεν τὸ μίγμα τοῦτο ἀπὸ ψιλὸ τρυπητὸ, προσθέτομεν κρομμύδια και ὀλίγον ψιλοκομμένον μαϊδανό, ἄλας, πιπέρι και διάφορα μυρωδικά, τὰ κοπανίζομεν ἐκ νέου, προσθέτομεν ὠμούς κροκοὺς αὐγῶν, παραγεμίζομεν τὰ αὐγά με τὸ ἥμισυ τοῦτο ὑλικόν, με τὸ ἄλλο δὲ ἥμισυ σχηματίζομεν στῶμα ένς δακτύλου πάχους, θέτομεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ αὐγά και τὰ ψήνομεν εἰς μέτριον φούρνον.

Γαλλόπο λο παραγεμιστό

Κόπτομεν εἰς κιμᾶ τεμάχιον ψαγνοῦ βιδέλου, με τὰ σκότια τοῦ γαλλοπούλου και με ὀλίγον

ἥττον γλυκύθυμοι ἀλλὰ προυναιότεραι προσωνομῖαι, τοῦ πατρός και τῆς μητρός. Ὅσον αὐξάνει ἡ εὐημερία τοσοῦτο πολλαπλασιάζονται και τὰ καθήκοντα πρὸς τὰ τέκνα. Τίνα δὲ τὰ τῶν γονέων καθήκοντα πρὸς τὰ τέκνα; Ταῦτα ἄρχονται πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ τέκνου, πρὶν ἀνορθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ και ἰδῶσι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, μᾶλλον δ' εἰπεῖν πρὶν αὐτὸ συλληφθῆ. Ὁ ἀνθρώπινος βίος ἔχει προορισμὸν τοσοῦτον ὑψηλόν, ἱερὸν και δυσεκτέλεστον, ὥστε οἱ ὀπωσθήποτε ἐμποδίζοντες τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, οἱ ἀφαιροῦντες τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως του, οἱ καταδικάζοντες αὐτόν ν' ἀποβῆ ἀδιάλειπτος σειρά θλίψεων ταλαιπωριῶν και ἀτιμιῶν, ἀμαρτάνουσιν εἰς τὸν Θεόν, εἰς ἐκυτοὺς και εἰς τὸν πλησίον οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν φρονέων.

Παρατηρήσατε μετὰ πόσης εὐφυΐας ἅμα και φιλοστοργίας προνοεῖ αὐτὴ ἡ φύσις, προκειμένου περὶ τῆς γεννήσεως ένς πτηνοῦ. Εὐθύς ὀπόταν ἡ πρώτη τοῦ ἔαρος αὐρα και ἡ πρώτη τῶν δένδρων φυλλοφορία εἰδοποιήσῃ τοὺς μετοίκους τοῦ οὐρανοῦ ὅτι πρέπει και αὐτοὶ νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς μίαν νέαν γενεάν, παραχρῆμα σχηματίζουσι τὰ ζεύγη ἕκαστον πτηνὸν ἐκλέγει τὴν ἐκυτοῦ σύντροφον· φιλοτεχνοῦνται αἱ φω-

λαρδί, κοβουρδίζομεν δύο ψιλοκομμένα κρομμύδια με ὀλίγον βούτυρον, προσθέτομεν τὸ κοπανισμένον κρέας με τὰ σηκότια και τὰ κοβουρδίζόμενα καλῶς· θέτομεν κατόπιν ὀλίγας ψιλὰς σταφίδας, καθαρισμένα και κομμένα κάστανα, ὀλίγα κουκουνάρια, ἄλας, πιπέρι, διάφορα μυρωδικά και ὀλίγον ρύζι, τὰ γιαχνίζομεν ὀλίγον ἀκόμη, προσθέτομεν μίαν κουταλιά κονσομέ και παραγεμίζομεν τὸ γαλλόπουλο, τὸ ὁποῖον ράπτουμει, τυλίσσομεν μέσα εἰς ἄσπρον χαρτὶ ἀλειμμένον με βούτυρον και τὸ ψήνομεν εἰς τὸν φούρνον.

Κολοκύθια παραγεμιστά νηστήσιμα.

Εὐνομεν κολοκυθάκια και κόπτομεν τὸ ἔμπροσθεν μέρος ὀλίγον, ἀφαιροῦμεν προσεκτικῶς τὴν ἐσωτερικὴν ψύχαν με κουτάλι τοῦ γλυκοῦ και τὰ ἀλατίζομεν. Θέτομεν τὴν ἐξαχθεῖσαν ψύχαν εἰς τὸ τηγάνι, κοκινίζομεν αὐτὸ με κρομμύδια ψιλοκομμένα, προσθέτομεν δρύζιον, ψιλοκομμένον μαϊδανόν, σταφίδα, τομάταν, ἄλας και πιπέρι και ἀνάλογον ὕδωρ, ἀφ' οὗ δὲ τὰ γιαχνίσωμεν ἀκόμη ὀλίγον, παραγεμίζομεν τὰ κολοκυθάκια με αὐτὰ και τὰ θέτομεν εἰς τὴν κατσαρόλαν με ὀλίγον ὕδωρ, τομάταν και ἔλαον και τ' ἀφίνομεν νὰ βράζουν.

Κροκέταις ἀπὸ πατάταις

Καθαρίζομεν βρατμέναις πατάταις, τὰς ἀφίνομεν νὰ κρυώσουν, τὰς τρίβομεν με τὸν τρίπτην και τὰς περνοῦμεν ἀπὸ ψιλὸ κόσκινο, προσθέτομεν τὸ ἀπαιτούμενον ἄλας, ὀλίγον βούτυρον, ὀλίγον τυρόν, ψιλοκομμένον μαϊδανόν, τὰ ζυμώνομεν

λεαί, αἱ μέλλουσαι νὰ δεχθῶσι τὸ εὐθραστον περιεχόμενον ὀπόθεν μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐξέλθῃ πλάσμα ἀσπλον, πειναλέον και ἀσθενές. Ὅπόταν ἐμφανισθῆ τὸ νεογνόν, ὡς ἀμοιβὴ τοῦ παρελθόντος και ἐλπίς τοῦ μέλλοντος, μετὰ πόσης δραστηριότητος και ὑπομονῆς, μετὰ πόσης ἀγάπης και εὐτολμίας θερμαίνεται και προστατεύεται παρά τῆς μητρός και τρέφεται παρά τοῦ πατρός! διότι ἐνταῦθα ἡ μήτηρ διαδραματίζει θαρραλέωτερον και σπουδαιότερον πρόσωπον· αὐτὴ πρόωρισται ὑπὸ τῆς φύσεως νὰ ὑπερασπίζῃ τὴν ἐστίαν ἐναντίον πάσης εἰσβολῆς τῶν ἐχθρῶν και τῶν ξένων. Εἶνε δυνατόν νὰ πράξῃ ὁ ἀνθρώπος ὑπὲρ τῶν ἰδίων τέκνων ὀλιγώτερα παρ' ὅσα μοχθεῖ τὸ ἄλογον πτηνὸν ὑπὲρ τῶν νεοσσῶν αὐτοῦ; Εἶνε ποτε δυνατόν ὁ λογικὸς και εὐαίσθητος ἀνθρώπος νὰ μὴ λάβῃ τὴν αὐτὴν μέριμναν περὶ τοῦ καρποῦ τῶν ἰδίων σπλάγχων, ἢς ἀπολαύει τὸ πτηνὸν παρά τοῦ πατρός και τῆς μητρός αὐτοῦ; Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ παρασκευασθῆ ἡ φωλεὰ τοῦ παιδός, ὡς παρασκευάζεται ἡ φωλεὰ τοῦ πτηνοῦ· πρὶν αὐτὸ συλληφθῆ, ὀφείλομεν νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῶν ἀναγκῶν του και περὶ τοῦ τρόπου, δι' οὗ θὰ ἐπαρκέσωμεν εἰς αὐτάς. Βικρυτάτην ἀναδεχόμεθα εὐθύνην γεννῶντες τέκνα, ἐὰν ἐκ τῶν

καί προσθέτομεν αυγά. Κόπτομεν ἔπειτα τὰς κορκέτας δίδοντες εἰς αὐτὰς σχῆμα τῆς ἀρεσκείας μας, τὰς πανάρομεν μὲ αυγά καὶ τριμμένον ἄρτον καὶ τὰς τηγανίζομεν εἰς μετρίαν φωτιά.

Μακαρόνια μὲ κιμά.

Ζεματίζομεν εἰς ζωμὸν κρέατος τὰ μακαρόνια καὶ τὰ περιχύνομεν μὲ βούτυρον Ἄφ' ἑτέρου τσιγαρίζομεν κιμᾶ μὲ φιλοκομμένο κρομμύδι καὶ μὲ σάλτσα τομάτας, ὀλίγον ἄλας, πιπέρι, κανέλλαν καὶ προσθέτομεν τὸν κιμᾶν εἰς τὰ μακαρόνια· σπῶμεν κατόπιν αυγά ἐντὸς πιάτου, προσθέτομεν ὀλίγον ἄλευρον, τυρὸν τριμμένον, λυωμένον βούτυρον, γάλα, τὰ ὅποια ῥίπτομεν ὅλα εἰς τὰ μακαρόνια καὶ στέλλομεν εἰς τὸν φούρνον διὰ νὰ ψηθοῦν.

A. Σ.

ΟΙΚΙΑΚΑ

Πῶς ἀρωματίζονται τὰ ἀσπρόρρουχα

Κόπτομεν ρίζας ἱριδος εἰς σχῆμα καρῶν, περνῶμεν εἰς κλωστήν καὶ σχηματίζομεν εἶδος κομβολογίου, τὸ ὅποιον βράζομεν ἐντὸς θολοστάκτου. Ἀφεὺ βράση ὀλίγον, θέτομεν τὸ κομβολόγιον μεταξὺ τῶν ἀσπρόρρουχων, τὰ ὅποια τοιουτοτρόπως θ' ἀναδίδωσιν ὠραίαν ἴσμην ἰων.

Λοδστρο διὰ τὰ ἀσπρόρρουχα τῆς κόλλας

Λαμβάνομεν:

Σπερμαστέο	γραμμ.	50
Γόμμαν ἀρχιδικήν	»	50
Γλυκερίνην	»	120
Βροχόνερον	»	725

προτέρων γινώσκωμεν, ὅτι ἀσυνατοῦμεν νὰ ἐκτελέσωμεν τὰ πρώτιστα τῶν ἡμετέρων πρὸς τὰ τέκνα καθηκόντων. Ὑπάρχει νόμος αὐστηρῶς τιμωρῶν τὸν ἀνάληγον καὶ ἀπάνθρωπον πατέρα τὸν ἐγκαταλείποντα τὰ ἑαυτοῦ τέκνα. Δὲν ὑπάρχει ὅμως καὶ μία ἄλλη ἐγκατάλειψις, περὶ ἧς νῦν ποιούμεθα τὸν λόγον, ἐγκατάλειψις προμελετημένη καὶ πρὸ τῆς γεννήσεως; Πλεῖσθ' ἰσχυρότερον πρέπει νὰ ὀνειδίσωμεν ὡς βάρβαρον καὶ πρῶλην τὸν μὴ ἀναγνωρίζοντα τὸ ἑαυτοῦ αἷμα, τὸν ἀπορρίπτοντα ὡς φορτίον δυσβάστακτον τοῦς καρπούς τῶν ἰδίων σπλάγχχνων, τὸν ἐγχαράσσοντα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν τέκνων του τὰ στίγματα τῆς ἀτιμίας ἐκείνης, εἰς ἣν αὐτὸς ὁ ἀσυνειδήτος καὶ ἀναιδὴς ὤθησε τὴν μητέρα των. Βεβαίως ἡ εὐσπλαγχνία, ὡς ἄλλος οὐρανόπεμπτος ἄγγελος, ἐπισυναγαίει ὑπὸ τὰς πτέρυγὰς τῆς τοῦς ἐγκαταλελειμένους νεοσσούς· ἀλλ' ἡ εὐσπλαγχνία οὐδέποτε δύναται ν' ἀντικαταστήσῃ οὔτε τὴν φιλόστοργον πρόνοιαν τῆς μητρὸς οὔτε τὴν προστασίαν ἐκείνην, ἧς ἄνευ ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὁμοιάζει πρὸς ναυαγοῦν σκάφος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρίων κυμάτων τοῦ ὠκεανοῦ. Αἱ αἰσθήσεις λαλοῦσι καὶ τὰς ἀκούομεν ἐπὶ τέλους ὁμῶς ἀφυπνίζεται ἡ συνείδησις ἡμῶν καὶ τότε δὴ αἰσχυρόμενοι

καὶ θερμαίνομεν ἕως ὅτου λυώσουν καλά. Ἀφοῦ τὸ μίγμα ψυχρανθῆ, τὸ χύνομεν ἐντὸς δοχείου, τὸ ὅποιον φροντίζομεν νὰ κλείσωμεν καλῶς. Διὰ νὰ λουστράρωμεν τὰ ἀσπρόρρουχα, λαμβάνομεν ἐκ τοῦ μίγματος τέσσαρες κουταλιᾶς καὶ ἀραιωνύομεν ἐντὸς μιᾶς λίτρας ὕδατος, εἰς τὸ ὅποιον προσθέτομεν καὶ τὴν ἀπαιτουμένην κόλλαν.

Καθαρισμὸς τῶν σπόγγων

Ὅπως καθαρισθῶσιν οἱ σπόγγοι, πρέπει νὰ μείνωσιν ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος, συχνότατα ἀνανεουμένου, τὴν δὲ τετάρτην ἡμέραν νὰ διαλυθῶσιν ἐντὸς τοῦ ὕδατος 120 γραμμάρια ἰσοτάσης καὶ νὰ μείνωσιν ἐν αὐτῷ ἐπὶ δώδεκα ἔτι ὥρας οἱ σπόγγοι, ὅπως διαβραχῶσιν· ἀκολούθως τίθενται εἰς καθαρὸν καὶ δροσερὸν ὕδωρ, καὶ μετὰ 24 ὥρας καθίστανται λευκότεροι καὶ καθαρότατοι.

Contessa Berta

ΥΓΕΙΝΗ ΚΑΙ ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ

Πῶς ἡ κόμη γίνεται ξανθὴ

Μολονότι οὐδεμία ἀνάγκη ὑπάρχει νὰ μεταβάλληται τὸ χρῶμα τῆς κόμης, ἐν τούτοις χάριν ἐκείνων, οἵτινες θεωροῦσι τοῦτο ἀναγκαῖον, καὶ ἰδίως διὰ νὰ προλάβωμεν τὴν χρῆσιν οὐσιῶν ἐπιβλαβῶν εἰς τὴν ὑγείαν, παραθέτομεν τὴν ἀκόλουθον ὑγεινὴν συνταγὴν.

1 μέρος ὀξυγονικοῦ ὕδατος καὶ 100 μέρη κοινοῦ

Διὰ τοῦ ὕγρου τούτου βρέχονται ἐλαφρῶς αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς.

Πρὸ τούτου εἶνε καλὸν νὰ δοκιμάζηται ἐπὶ ξένων τριχῶν τὸ ὕγρον, ἵνα κανονίζηται ὁ βαθμὸς τοῦ χρωματισμοῦ, ὅστις γίνεται ἀνοικτότερος ἢ βαθύτερος μὲ τὴν ἐλάττωσιν ἢ τὴν

ἐπὶ ἀσελγείᾳ, ἧς θῦμα ἐγένετο αὐτὸ τὸ ἡμέτερον αἷμα καὶ ἡ σὰρξ, ταλαιπωρούμεθα ὑπὸ τῶν ἐλέγχων τοῦ συνειδότητος, ὅτι παρεδώκαμεν ἀθῶοι πλάσμα εἰς τὴν οὐστυχίαν καὶ τὴν περιφρόνησιν πρὶν ἢ τὸ γεννήσωμεν.

ΟΡΥΚΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ

ΕΞΩΡΥΧΘΗΣΑΝ

τῷ 1893

τῷ 1898

Χρυσός	24,150 οὐγκίας	37,336 οὐγκίας
Ἄργυρος	2,209,906 »	1,949,648 »
Ἄνθρακες	3,317,104 τόννοι	6,696,033 τόνν.
Χαλκός	4,797,809 kwau	5,606,335 kw.
Σίδηρος	4,535,306 »	6,296,225 »
Πετρέλειον	437,640 »	11,229,680 »
Φῶσφορος	6,370,302 »	2,752,348 »

ΣΗΜ. — 1 Dwau = 3 χιλιόγραμμα. 756 γραμμ. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1898 καὶ ἐντεῦθεν δὲν συνετάχθη στατιστικὴ.

αύξησιν τῆς ἀναλογίας τοῦ ὀξυγονικοῦ ὕδατος, ὅπερ χημικῶς καλεῖται ὑδρογονικὸν διττοξύδιον.

Σημιωτέον ὅτι τὸ ὑγρὸν χρησιμοποιεῖται εἰδικῶς μόνον εἰς τὴν μαύρην ἢ καστανήν κόμην.

Dott. Luigi.

Περὶ πιτυριάσεως

Ἡ πιτυρίασις εἶνε κόνις λευκή, ἣτις ἀποσπᾶται ἐν εἶδει λεπτῶν λεπίων ἀπὸ τῆς ἐπιδερμίδος τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ πώγωνος καὶ ἀναμιγνύεται μετὰ τῶν τριχῶν, πάθῃσι δὲ συνήθως ἐπίμονος καὶ πολὺ διαδεδομένη. Πρὸς ἀφαίρεσιν τῆς πιτυρίδας, μεταχειρίζομεθα βούρτσαν τραχεῖαν ἢ κτένιον πολὺ ψιλόν. Διὰ τὴν ἐμποδίσωμεν δὲ αὐτὴν νὰ σχηματισθῇ ἐκ νέου, κάμνομεν ἀπᾶς τῆς ἡμέρας πλύσιν τῆς κεφαλῆς με 100 δράμια ρουμίου καὶ 8 χλωριάλης.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Πῶς γίνονται αἱ παρουσιάσεις

Εἰς τοὺς στενοὺς κύκλους ἢ παρουσιάσεις τῶν προσελθόντων εἶνε ὑποχρεωτικὴ ἐκ μέρους τῆς οἰκοδεσποίνης.

Εἰς τρούς μεγάλους κύκλους ὅμως δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ, ὅταν διὰ τοὺς προσκεκλημένους, αἵτινες σχηματίζουσι διαφόρους ὁμάδας, ἀνοίγονται σαλόνια πλείοτερα τοῦ ἐνός, καὶ ὅπου αἱ παρουσιάσεις γίνονται ἐφ' ὅσον παρουσιάζεται, εὐκαιρία.

Ὀνομάζομεν πρῶτον τὸ παρουσιάζομενον πρόσωπον, οὐδέποτε δὲ παρουσιάζομεν πρῶτον γέροντα πρὸς νεανίαν, κυρίαν πρὸς κύριον ἢ ἐξέχον πρόσωπον πρὸς κατώτερον, ἀλλὰ πρᾶττομεν τὸ ἀντίθετον.

Ἡ παρουσίασις γίνεται συντόμως. Ὄταν ἡ οἰκοδέσποινα παρουσιάσῃ κύριον πρὸς κυρίαν λέγει: ὁ κύριος Α. Β. καὶ ἡ κυρία βλέπουσα κατὰ πρόσωπον τὸν παρουσιάζομενον ὑποκλίνεται ἑλαφρῶς.

Ἡ οἰκοδέσποινα ἐξακολουθοῦσα λέγει: ἡ κυρία Β. Γ. Ὁ συστηθεὶς ἀνὴρ κάμνει τότε θαθεῖαν ὑπόκλισιν πρὸς τὴν κυρίαν, χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ διὰ τῆς χειρὸς.

Προκειμένου περὶ προσώπων, αἵτινα φέρουσι τίτλους οἷον μαρκησίου, κόμητος κλπ., προηγούνται οὗτοι τοῦ ὀνόματος.

Ὄταν παρουσιασθῶμεν εἰς πρόσωπον ἀνώτερον ἡμῶν ἢ εἰς κυρίαν, δὲν πρέπει πρῶτοι ἡμεῖς νὰ ἀρχίζωμεν συνδιάλεξιν.

Contessa Berta.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ

Γαλατοπούρεκο.— Λαμβάνομεν 1)2 ὀκτὼ φύλλων λεπτῶν. Ἀφ' οὗ ἀλείψωμεν τὸ ταψὶ με ὀλίγον βούτυρον, στρώνομεν ἐντὸς αὐτοῦ φύλλα, τὰ ὁποῖα ραντίζομεν με βούτυρον. Προσθέτομεν κατόπιν δύο ἢ τρία φύλλα, βρέχομεν αὐτὰ με βούτυρον καὶ ἐπαναλαμβάνομεν μέχρις ὅτου τοποθετήσωμεν τὰ ἡμίση φύλλα εἰς τὸ ταψί· ρίπτομεν ἔπειτα κρέμαν γάλακτος, τὴν ὁποῖαν παρασκευάζομεν ὡς ἑξῆς:

Θέτομεν εἰς μίαν κατσαρόλαν 1 ὀκτὼ γάλακτος, ὀλίγον ριζάλευρον καὶ 100 δράμια ζαχαρέως, τὰ ἀφίνομεν νὰ βράσουν καὶ τὰ ἀνακατώ-

νομεν διαρκῶς, ἕως ὅτου πήξου καλῶς. Ἀποσύρομεν κατόπιν τῆς κρέμαν ἀπὸ τὴν φωτιάν καὶ ἀφ' οὗ κρυώσῃ, ρίπτομεν εἰς αὐτὴν 12 αὐγά, τῶν ὁποίων ἀφαιροῦμεν τὰ 6 ἀσπράδια, προσθέτομεν ὀλίγην τριμμένην κανέλλαν, χύνομεν τὴν μάζαν εἰς τὸ ταψὶ καὶ τὰ σκεπάζομεν με τὰ ὑπόλοιπα φύλλα. Ἀφ' οὗ ψηθῇ, τὸ περιχύνομεν με σιρόπι ἀπὸ ζάχαριν καὶ ὀλίγον λεμόνι.

‡

Κρέμα ἀπὸ καφέ.— Καβουρδίζομεν 50 δράμ. καφέ καὶ ἀφ' οὗ ἀρχίσῃ νὰ χύῃ τὸ ἔλαιόν του τὸν ρίπτομεν εἰς 1 1)2 ὀκτὼ βρασμένου γάλακτος καὶ τὸν σκεπάζομεν ὀλίγην ὥραν, διὰ νὰ λάβῃ τὸ γάλα τὴν οὐσίαν τοῦ καφέ. Σουρώνομεν κατόπιν τὸ γάλα καὶ τὸ δουλεύομεν με τοὺς κροκοὺς 16 ὠν καὶ 150 δράμ. ζαχαρέως καὶ τὰ θέτομεν εἰς τὴν φωτιὰ ἀνακατώνοντες αὐτὰ διὰ νὰ μὴ καῶσιν. Ὄταν πάρῃ βράσιν καὶ σηκώνοντες τὴν χουλιάραν ἴδωμεν ὅτι εἶνε σκεπαμένη με τὴν ὕλην αὐτὴν, σερβίρομεν τὴν κρέμαν εἰς φλυτζάνια, τὰ ὁποῖα θέτομεν εἰς ταψὶ βαθὺ με ζεστόν ὕδωρ καὶ τοῦτο εἰς τὴν φωτιὰ, τὸ σκεπάζομεν με λαμαρίναν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔχομεν φωτιὰ διὰ νὰ κάμουν κροῦσταν, καὶ τὰ σερβίρομεν.

‡

Λουκούμια.— Θέτομεν εἰς κατσαρόλαν 1 ὀκτὼ ζαχαρέως με 300 δράμ. ὕδατος, ἀφ' οὗ ζεσταθῇ, σουρώνομεν καὶ ρίπτομεν μέσα 40 δράμ. γαλλικῆς κόλας, διαλελυμένης εἰς 100 δράμια ὕδατος καὶ πολὺ ὀλίγον ἔλαιον καὶ ξυνόν. Ἀνακατώνομεν τὸ μίγμα τοῦτο με ξυνόν τοῦ λουκουμιοῦ ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν, ἕως ὅτου γίνῃ σφικτόν, ὅτε προσθέτομεν ὀλίγον ξυνὸν ἀκόμη. Τὸ ἀποσύρομεν ἀπὸ τὴν φωτιὰ καὶ τὸ ἀρωματίζομεν με βανίλλιαν, ἢ ἀνθόνερο, ἢ μαστίχαν, προσθέτομεν δὲ καὶ 30 δράμ. λευκῶν ἀμυγδάλων καβουρδισμένων καὶ κομμένων, ἢ φυστίκια καὶ τὰ ἀνακατώνομεν. Κοσκινίζομεν ἄλευρον ἀπὸ πολὺ ψιλὴν κρισάραν ἐντὸς λαμαρίνας, κενώνομεν τὸ λουκούμι εἰς αὐτὴν καὶ ἀφ' οὗ κρυώσῃ τὸ κόπτομεν εἰς τεμάχια κατ' ἀρέσκειαν.

‡

Λουκούμιον Σοκολάτας.— Κατασκευάζομεν λουκούμιον ὅπως καὶ ἀνωτέρω καὶ ὅταν τὸ ἀνασύρωμεν ἀπὸ τὴν φωτιὰ, ρίπτομεν κακκάο διαλελυμένον 13 δράμια, τὸ ἀνακατώνομεν καὶ τὸ ἀρωματίζομεν κατόπιν με βανίλλιαν.

‡

Μανδολάτο Ζαχάθου.— Θέτομεν εἰς καζάνι 2 ὀκτάδας καθαροῦ μέλιτος καὶ ἀφ' οὗ ζε-

σταθῆ ὀλίγον τὸ σουρώνομεν ἀπὸ σίταν εἰς μεγάλου καζάνι τὸ ὁποῖον θέτομεν εἰς τὴν φωτιά καὶ τὸ ἀνακατώνομεν ἕως ὅτου δέσῃ τὸ μέλι ὡς φοντάν. Βράζομεν ζάχαριν μὲ ὀλίγον κρεμμύριον εἰς τὸν βον βαθμὸν αὐτῆς, ἤτοι νὰ γίνῃ καραμέλλα, τὴν ὁποίαν ρίπτομεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὸ καζάνι καὶ τὴν δουλεύομεν. Χωρίζομεν κατόπιν τὰ ἀπράδια 25 αὐγῶν, τὰ ὁποῖα κτυποῦμεν μὲ σύρμα διὰ νὰ γίνουν μαρέγγα, καταβιάζομεν τὸ καζάνι ἀπὸ τὴν φωτιά καὶ τὸ ἀφίνομεν ἄ κρυσθῆ ρίπτομεν κατόπιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν καραμέλλαν εἰς τὸ καζάνι, τὸ ὁποῖον θέτομεν εἰς τὴν φωτιά καὶ ἀνακατώνομεν. Καθαρίζομεν λευκὰ ἀμύγδαλα, τὰ ὁποῖα καθουρίζομεν καὶ ρίπτομεν εἰς τὸ καζάνι· προσθέτομεν ὡσαύτως 10 δράμια κολιάνδρου κοπανισμένου καὶ 1/2 ὄκιν φυστικίου, ζύομεν δὲ οὐσίαν ἑνὸς πορτακαλλίου καὶ τὰ ἀνακατώνομεν ὅλα ὁμοῦ. Σουρώνομεν εἰς μάρμαρον ὥστιας καὶ κενώνομεν αὐτά. Τὰ ἀπλώνομεν εἰς τὸ μάρμαρον καὶ κολοῦμεν ἐπάνω πάλιν ὥστιας. Τὸ κόπτομεν τέλος εἰς σχήματα τῆς ἀρεσκείας μας καὶ τὸ φυλάττομεν εἰς ὑάλινα δοχεῖα.

Α. Χ.

ΤΟ ΚΑΠΝΙΖΕΙΝ ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΩΣ

Πραγματευόμενοι τὸ ζήτημα τοῦτο οὐδὲν ἐπιδιώκομεν τὴν ἀπὸ τῆς ὀλεθρίας ταύτης ἐξέως τῆς ἐπικρατοῦσης ἀπανταχῶ τῆς γῆς· ἐν τε ταῖς πεπολιτισμέναις καὶ ταῖς βρβηρίζουσιν εἰσέτι ἔθνεσιν, ἀποχῆν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον θὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν νεανιῶν, οἵτινες ἐξικειοῦνται εἰς τὸ καπνίζειν κατ' ἀρχὰς παιδιᾶ· χάριν. Τὴν χρῆσιν τῆς νικοτιανῆς ἐκ τῶν ἀγρίων τῆς Ἀμερικῆς διδάχθέντες παρέλαβον κατ' ἀρχὰς μὲν οἱ Ἴσπανοὶ, μετέπειτα δὲ καὶ οἱ λοιποὶ Εὐρωπαῖοι διὰ τοῦ τότε κατὰ τὸ 1560 μ.Χ. πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας ἐν Λισσαβῶνι Nicot· κἀκεῖθεν ἀσπρακίως σχεδὸν διεδόθη ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑσπερίαν.

Παρέλαβον δὲ τὴν χρῆσιν τοῦ καπνοῦ οἱ Ἑσπερίοι, ὅπως σχεδὸν παντοτε συμβαίνει, ὁσάκις κατακτηταὶ ἐρχονται εἰς ἄμεσον συνάφειαν μὲ τοὺς κατοίκους τῶν μερῶν, ἅτινα κατακτῶσι, νὰ παραλαμβάνωσι ὁλονότι πολλὰ τὰ ἐπιβλαβῆ καὶ περίεργα καὶ εἰς ἀντάλλαγμα νὰ μεταδίδωσιν ἐκ τῶν ἐκυτῶν ὠφελίμων καὶ θαψιλῶς ἐπικερδῶν γνώσεων καὶ ἐξέων, γινόμενοι οὕτως ἐν μέρει τοῦλάχιστον ἀπὸ νικητῶν ἠττώμενοι. Οὕτως οἱ μὲν Ἴσπανοὶ καὶ διὰ τούτων οἱ λοιποὶ Εὐρωπαῖοι παρέλαβον τὴν νικοτιανὴν, λατρευομένην νῦν ὡς ἀληθὲς ἐντρυφήμα παρ' ἡμᾶς, οἱ δ' Ἀμερικανοὶ ἐξ ἀντιθέτου παρέλαβον παρὰ τῶν δεσποτῶν αὐτῶν κατακτητῶν Ευρωπαίων.

Ἀδέξιοι δ' ὄντες οἱ τότε ἰθαγενεῖς Ἀμερικανοὶ, βναύσως καὶ ἀδεξίως ἐποιοῦντο τὴν χρῆσιν τοῦ καπνοῦ, ἀπλῶς φύλλα τοῦτου συμπτύσσοντες καὶ ἐναύοντες. Κατόπιν ὁμῶς τὴν χρῆσιν τοῦ νεήλυδος φυτοῦ ἀσπαθέντες οἱ ἀνὰ τὴν ἐσπέραν Εὐρώπην οἰκοῦντες καὶ καλλιεργήσαντες ἐπιμελῶς, πολλοὺς ἐξεῦρον τοῦς τρόπους τῆς χρήσεως· ἐπὶ τοῦ ἐγενέστερον καὶ εὐπρεπέστερον.

Οὕτως ἔχμεν τὰ σιγαρέτα καὶ ποῦρα παρ' Εὐρωπαίους, τὸν ἀργιλέ παρὰ τοῖς ἀνὰ τὴν Ἀσίαν καὶ Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν οἰκοῦσιν, ὡς καὶ τὸν ταμβάκον. Τὸ διαμάσημα δὲ παρὰ τοῖς ἄραφι κτλ.

Ἡδὴ ἄς ἐξετάσωμεν τὰς βλάβας τὰς ὁποίας δύναται ἡ κατάχρησις αὐτῆ νὰ προξενήσῃ εἰς τε τὰ ὄργανα ἰδιαιτέρως καὶ ἐπὶ τοῦ συνόλου ὀργανισμοῦ ἡμῶν.

Καὶ α' ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Κατὰ τὴν παρούσαν γενεάν παρατηρεῖται, ὅτι οἱ πλείστοι εἶνε νευροπαθεῖς καὶ ἀσθενεῖς, ὡς αἷτια δὲ ἀναφέρονται, τὰ ἀφροδίσια (σύφιλις), ὁ αὐανισμός, ἡ ἀνάγκωσις διαφόρων ἀντικειμένων εἰς τὴν ἠθικὴν ἱστορημάτων καὶ δὴ ἐρωτικῶν, ἀποχῆ ἀπὸ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς καθ' ἑξίν ἐκγυμνάσεως τοῦ σώματος, καὶ ῥοπή πρὸς τὴν ἀκολασίαν, τὰ εἰσοπνευματώδη ποτὰ καὶ ἡ νικοτιανὴ κτλ. Ταῦτα πάντα, καταπονούντα τὸν ὀργανισμόν, ὑποσκάπτουσι βαθμηδὸν τὴν θρέψιν, παρασκευάζοντα ἕδαφος ἐπιδεκτικὸν ὀλοκλήρων ὠκεανῶν μικροβίων καὶ εἰσνεὶ ἀποθηκῶν παντὸς εἶδους μικροοργανισμοῦ καὶ μiasμάτων. Ἀπαμβλύνουσι δὲ πρὸς τούτοις τὴν διάνοιαν καὶ καταστρελλοῦσι τὰς γενετησίους ὁρμάς. Τοιοῦτοτρόπως δὲ παρασκευάζεται ὁ ὀλεθρος τῆς ἀνθρωπότητος. Διότι παρατηρεῖται ὅτι τὰ ἔγγονα τῶν τοιούτων ἀνθρώπων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γίνονται οἱ φορεῖς τῶν ἐκ τῶν γενητόρων αὐτῶν ἐκ κληρονομίας δεθέντων ἀποτελεσμάτων ἐξ ἄφρονος βίου κτηθέντων. Ὅθεν βλέπομεν τὰ ἀπογεννήματα αὐτῶν χοιραδικὰ, ῥαχιτικὰ, ἐπιλητικὰ καὶ ἐν γένει καχεκτικὰ καὶ ἀσθενικὰ καὶ ὡσεὶ ἔλλοντα τὴν γένεσιν ἐκ γεγηρακυίας καὶ νωθρᾶς ἤδη καταστάσεως φύσεως, ὑποκείμενα εἰς παντοῖα ἐπιγενῆ νοσήματα καὶ κατὰ τὰς ἐλαχίστας ἐκ μεταβολῆς τῆν ἀτμοσφαίρας ἐπιδράσεις. Οἱ καταχρῶμενοι λοιπὸν καὶ τῆς νικοτιανῆς εἰς τὴν χορείαν τῶν τοιούτων τακτεοὶ καὶ εἰς πρὸς. Πάσχουσι δηλονότι καὶ αὐτοὶ, μάλιστα δὲ οἱ ἀδυνατοῦ κράσεως, καρδικοὺς παλμούς, ἰλιγγούς, παρακοπὰς τῆς διανοίας, ἀμαυρώσεις, σκοτοδιναίσεις (Sichel), τρόμον τῶν ἄκρων, καὶ τὸ χεῖριστον πάντων, ἀνδρικήν ἀνικανότητα, ἅτε καταλύοντος καὶ καταναρκοῦντος διὰ τῆς χρήσεως τοῦ καπνοῦ τὸ νευρικὸν σύστημα. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ κινητικοῦ καὶ νευρικοῦ συστήματος. Ὡς πρὸς δὲ τὸ πεπτικὸν σύστημα λέγομεν, ὅτι οἱ τοιοῦτοι πάσχουσι ἀνορεξίαν, γλῶσσαν ἐπίχριστον καὶ λιγνυώδη, βαρεῖαν, πικρίαν καὶ ναυτιάσεις, γεῦσιν μωρὰν καὶ ἀπὸ ἡ, σίελον ὀλίγον καὶ στέγνωσιν τοῦ στόματος, ὡς ἀπὸ εὐθαλείας. Ὅταν εἰς ἡ νικοτιανὴ φέρηται ὡς ἔρρινον, ἔχουσι τότε διαστροφὴν τῆς ὄσφρησεως, ἅτε τῶν μερίων τῆς νικοτιανῆς προσκολλημένων ἐπὶ τῆς διαμονῆς τῶν καταλακτικῶν διακλαδώσεων τοῦ ὄσφρητικοῦ νεύρου καὶ βαθμηδὸν ἀπαμβλυνόντων ἢ καὶ τέλεον καταστρεφόντων τὴν λειτουργίαν τοῦ αἰσθητηρίου τούτου ὀργάνου.

Ἐπίσης πάσχουσι ὀκρυόρροιαν, κεφαλαλγίαν, ρινικὸν κατάρρουν. Πολλὰκις δὲ καὶ θάνατον ἀναφέρουσιν ἄτομα παθόντα ἐκ τῆς ἀναρροφήσεως διὰ τῶν μυκτῆρων μιᾶς δραχμῆς ταμβάκου (Ἀφεντούλης).

Τὴν κυκλοφορίαν ταχύνει ἡ χρῆσις τοῦ καπνοῦ καὶ εἶπομεν ἐκ τούτου ὅτι ἔχομεν καρδιακοὺς παλμούς διασειόντας τὸν θώρακα καὶ μέγιστον ἐμπνέοντα τρόμον εἰς τοὺς πάσχοντας, καὶ δικαίως, ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος καὶ ἐξκντλήσεως καταλαμβανόμενος. Ποσάκις εἶδομεν ἀνθρώπους πίπτοντας πρὸ ἡμῶν λειποθύμους ἐκ

τῆς χρήσεως τοῦ ἀργιλέ ἢ τοῦ σιγάρου, τοῦθ' ὅπερ ποτὲ συνέβη καὶ ἡμῖν αὐτοῖς! Τὸ ἀναπνευστικὸν σύστημα ὡσαύτως οὐδόλως εἶναι ἀμέτοχον, διότι εἰ τοιοῦτοι ὑπόκεινται εἰς βρογχικούς καὶ πνευμονικούς κατάρρους, συνήθως πάντοτε βήχουσι, καὶ ἐκ τούτου ἀσθματικοὶ καὶ ἐμφυσηματικοὶ γινόμενοι, ὑπόκεινται εἰς τὰ δεινὰ καὶ τὰς ἐκ τούτων συνεπειὰς καὶ οὕτω λήγει ὁ βίος των.

Παρίδωμεν ἤδη τὴν τιμολογίαν ὑγείαν, καὶ ἔλθωμεν εἰς ἕτερον πλείστον λόγον ἄξιον ἐπίσης, τὴν δαπάνην. Τὸ ζήτημα τοῦτο πολλοὶ σοφώτεροι ἡμῶν ἐμελέτησαν καὶ ὑπελόγησαν εἰς πικρὰς ἀναβιβάζαντες χιλιάδας τὰ ἐκαστοτε ὑπὸ οἰκφύρων ἀτόμων δαπανώμενα εἰς τὴν χρῆσιν τῆς ὕλης ἀνωφελούς, μᾶλλον δ' ἐπιβλαβοῦς νικοτιανῆς. Προστίθεμεν πρὸς τούτοις καὶ ἡμεῖς τὴν ἐξῆς παρατήρησιν. Κατὰ τὴν θέσιν «Πατίσια» ὑπάρχει ἐξοχικὴ τις οἰκία κομφοτάτη εὐπρεπῶς κεκοσμημένη καὶ ἐν τῷ μέσῳ κήπου μεθ' ὠραιότατων δεινυλίων περιστεφωμένη· εἶναι ἀληθὲς ἐντρυφήμα, παράδεισος ἐπίγειος· ἐπὶ τῆς αὐλαίης θύρας αὐτῆς ἐπιγέγραπται διδακτικώτατον ποιημάτιον, ἔχον ὡς ἑπεται:

Ὁ ἔτη τεσσαράκοντα μηδέποτε καπνίσας
Τὸ δὲ μὴ δαπανώμενον κατ' ἔτος ἔκτοκίσας
Τοιοῦτο κτήμα ἀποκτᾷ κ' ὑγείας δέκα ἔτη
στὸν βίον του προσθέτει.

Ἐχει ἀληθῶς δίκαιον ὁ θνητὸς οὗτος, δι' οὗς λόγους ἄνω ἐσημειώσαμεν. Διότι συλλογισθῆτε, κύριοι ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν δώδεκα ἐτῶν, καθ' ἣν συνήθως ἀρχίζουσι οἱ παῖδες χρῆσιν νικοτιανῆς ποιούμενοι, ἂν ζήσωμεν ἐξήκοντα καὶ ἐβδομηκοντα ἐτῶν γινόμενοι, ὅτι ἔχομεν πενήτηκοντα ἐτῶν ἡμερησίαν δαπάνην ἥτοι 18,560 ἡμερῶν! καὶ πόσον θέλετε νὰ θέσωμεν ὡς μέσον ὄρον τῆς ἡμερησίας ταύτης δαπάνης; Παρ' ἡμῖν βεβαίως ὅπου ἡ ἀγορὰ καθόλου τῆς νικοτιανῆς εἶναι σχετικῶς ἐλαχίστη ἀπέναντι ἄλλων κρατῶν, ὅπου αὕτη εἶνε ὑπέρογκος, τὸ ποσὸν δὲν φκίνεται ἐν πρώτοις ὑπερβολικόν, ἐν τούτοις δὲν εἶναι καὶ εὐκαταφρόνητον. Διότι, ἂν ὑπολογίσωμεν ἐν γρόσιον τὴν ἡμέραν, ἔχομεν ἀμέσως ἄσκοπον δαπάνην 365 γροσίων κατ' ἔτος, ἅτινα μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν ἀνέρχονται περίπου εἰς τὸ ποσὸν τῶν 400 γροσίων. Προστιθεμένης δὲ τῆς δαπάνης τῶν ἀκολούθων ἐτῶν εἰς τὴν τοῦ προηγουμένου καὶ ὑπολογιζομένου τοῦ τε τόκου καὶ τοῦ κεφαλαίου, τοῦτέστιν ἀνατοκίζομένων τῶν χρημάτων, εἰς πόσον ὑπέρογκον ποσὸν νομίζετε, ὅτι ἀνέρχεται ἡ δαπάνη ἐν διαστήματι πενήτηκοντα ἐτῶν; Ἀφοῦ τὰ 366 μῶσον γρόσια ἥτοι ἡ δαπάνη μόνον τοῦ πρώτου ἔτους μᾶς φέρει νόμιμον τόκον 10 ο|ς εἰς πενήτηκοντα ἔτη 1825 γρόσια, ὡς νομίζω. Ἄν δὲ ἀρχίσωμεν ἐλαττοῦντες τὰ ἔτη ἐκ τοῦ τελειοτάτου κατὰ κεφάλαιον καὶ προσθέτοντες τοὺς τόκους ἐκάστοτε ἔτους εἰς τὸ κεφάλαιον καὶ ἀνατοκίζοντες αὐτό, τότε θὰ ἔχωμεν βεβαίως εἰς πολλὰς χιλιάδας λιρῶν ἀναβιβαζόμενον τὸ ποσόν, ὅπεο ζητοῦμεν.

Οὕτω παραινόντες, συμβουλευόμενοι τοῖς σφόδρα καπνισταῖς καὶ τοῖς ταμβακοθήραιοις νὰ μὴ ὡπιν ἐξδοτοὶ ἐπὶ τοσοῦτον εἰς τὸ προσφιλέα αὐτῶν κάπνισμα, καὶ κατὰ μικρὸν νὰ ἐθίζωνται εἰς τὸ ἀπέχσιν ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἐλαττώνειν τὸ ποσὸν τοῦ καταναλισκομένου, μέχρις ἂν καὶ τοῦ ἐσχάτου σιγάρου ἀποστῶσιν. Οὐδόλως δὲ

θεωροῦνται δικαιολογούμενοι εἰ καταχρασταί, ὅτι δῆθεν ὑποφέρουσιν ἀπέχοντες τούτου, μεγίστης ἕξως αὐτοῖς γενομένης. Οἱ τοιοῦτοι αὐτοκαλοῦνται ἀκόλαστοι καὶ οὐδόλως γενναῖοι εἰς τὸ χαλιναγωγεῖν τὰ ἑαυτῶν πάθη, ἀφοῦ ἄνδρα; ῥωμαλέους παρθέχονται ἔρμηχιον γενομένου τῆς ἀπεξηραμένης πόας, καὶ παρὰδειγμα εἰς τὸ ὑπομένειν, ἔττω οὐχὶ ὁ ἐκτεθήλημένος Ῥωμαῖος, ἀλλ' ὁ Μρούμιος Σκευόλας.

ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΑΓΓΛΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛΩΝ

Ἐκ τῶν τοῦ DIDEROT

(Μετάφρασις ὑπὸ Ν. Κ.)

Ὁ μέγας συγγραφεὺς καὶ νομοδιδάσκαλος Montesquieu καὶ ὁ πολὺς πολιτικὸς καὶ φιλόσοφος λόρδος Cherterfield συνηντήθησαν εἰς Ἴταλίαν, ἐνθα μετέβησαν ἀμφότεροι, ὅπως διέλθωσιν ἡμέρας τινὰς ἀναψυχῆς. Οἱ ἐξοχοὶ οὗτοι ἄνδρες δὲν ἠργοπόρησαν νὰ συνίψωσιν τὰς σχέσεις ἐκείνας, ἅς ἡ ὁμοιότης τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν κλίσεων συναποφέρει ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν πάντων, καλῶν καὶ κακῶν. Μόλις ἐσχετίσθησαν, καὶ ἡ συζήτησις περιεστράφη ἐπὶ τῶν πλεονεκτημάτων τῶν συμπατριωτῶν αὐτῶν. Ὁ λόρδος ὠμολόγει, ὅτι οἱ Γάλλοι εἰσὶ πνευματωδέστεροι τῶν Ἀγγλων, ἀλλ' ὅτι οἱ δεῦτεροι εἶνε ὀρθοφρονέστεροι, ὅπερ καὶ προτιμώτερον. Ὁ νομοδιδάσκαλος παρεδέχετο τὴν παρατήρησιν ταύτην τοῦ φίλου του, ἀλλὰ προσέθετεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει μέσον, ἵνα συγκρίνη τις τὸ πνευματώδες πρὸς τὸ ὀρθῶς φρονεῖν. Ἡ συζήτησις ἐξηκολούθει καθ' ὅλην τὴν ἐν Βενετία διαμονὴν των. Ὁ νομοδιδάσκαλος ἐπισκέπτετο πολλοὺς, μετέβαινε πανταχοῦ, παρετήρει τὰ πάντα, ἠρώτα, ὠμίλει διαρκῶς, καὶ, ἐπιστρέφων εἰς τὸ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ δωμάτιόν του, ἐσημεῖωνεν εἰς τὸ ὀδοιπορικόν του σημειωματάριον τὰς τῆς ἡμέρας ἐντυπώσεις καὶ παρατηρήσεις του. Εἶχε παρέλθει ἤδη ὥρα, καθ' ἣν ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν προσφιλεῖ του ταύτην ἐργασίαν, ὅτε τῷ ἀνήγγειλαν τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς ἀγνώστου. Εἰς πνευχρῶς ἐνδεδυμένος εἰσέρχεται μετὰ σπουδῆς καὶ τῷ λέγει. — Κύριε, εἶμαι συμπατριώτης σας, πρὸ εἰκοσαετίας ζῶ ἐνταῦθα καὶ διατηρῶ τὴν πρὸς τοὺς συμπατριώτας μου ἀγάπην ἀναλλοίωτον, ἔσχον δὲ πλέον ἢ ἄπαξ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ παράσχω εἰς πολλοὺς ἐκ τῶν ἐπισκεφθέντων τὴν πλήρη θανασίμων κινδύνων ταύτην πόλιν τὰς μικρὰς ἐκδουλεύσεις μου, αὐτὸ δὲ τοῦτο θέλω κάμει καὶ σήμερον δι' ὑμᾶς. Ἐ τῷ τύπῳ τούτῳ, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος σωτήρ μετὰ μόλις ἀκουομένης φωνῆς, ὑπάρχει ἀπόλυτος ἐλευθερία δι' ὅλας τὰς τέρψεις,

ἀλλ' οὐαὶ εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ ὀμιλήσῃ περὶ πολιτικῆς! Μία τολμηρὰ ἔκφρασις περὶ τῆς Ἀρχῆς ἐπιφέρει ἄμεσον θάνατον' καὶ ὑμεῖς δυστυχῶς ἐξεφράσατε μέχρι τῆς στιγμῆς ἀρκετὰς! Οἱ κατάσκοποι σᾶς ἐπιτηροῦσιν ἀγρύπνως, σᾶς ἀκολουθοῦν βῆμα πρὸς βῆμα καὶ εἰσὶ πεπεισμένοι, ὅτι κρατεῖτε σημειώσεις τῶν ἐν Βενετία ἐντυπώσεων ὑμῶν, ἐπληροφορήθηγν δὲ θετικῶς, ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν θὰ προβοῦν εἰς τὴν κητάσχεσιν τῶν χειρογράφων σας. Ἐὰν λοιπὸν, φίλε συμπατριῶτα, κρατῆτε πράγματι τοιαύτας σημειώσεις, προσέξτε κ λῶς, διότι οἱ ἐξετασταὶ εἰσὶν ἀνίλειοι! Καὶ ἤδη σᾶς ἀποχαιρετῶ μετὰ τὴν θερινὴν πειράκλῃσιν, ἕνα, εἰ μὲ συναντήσητε καὶ ὀδόν, προσποιηθῆτε ὅτι δὲν με γνωρίζετε, ἂν δὲ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα δὲν προφθάσω νὰ σᾶς σώσω, νὰ μὴ με προδώσητε διότι οὐ ἀπολεσθῶ ἐπίσης ἀνωφελῶς. Ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθε δραματικῶς, ἀφήσας τὸν νομοδιδίσκαλον κατὰ πλῆκτον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ ΤΗΣ ΑΠΤΕΡΑΣ

Τὸ ἐπίνειον Κίσαμος — Ἡ Πολυρρήνη

Περιγράφων τὴν Κρήτην ὁ Στράβων ἐν βιβλίῳ I' τῶν Γεωγραφικῶν αὐτοῦ, λέγει ὅτι ἀπολεῖς δ' εἰσὶν ἐν τῇ Κρήτῃ πλείους μὲν, μέγισται δὲ καὶ ἐπιφανέσταται τρεῖς, Κνωσσός, Γόρτυνα, Κυδωνία· ὁμιλῶν δὲ παρακατιῶν περὶ τοποθεσίας τῆς Κυδωνίας, τῆς Πολυρρήνης καὶ τῆς Ἀπτέρας, λέγει τάδε, (Στράβ. τόμ. β' βιβλ. ι', στ. 479). Κυδωνία δ' ἐπὶ θαλάττῃ μὲν ἴδρυται βλέπουσα πρὸς τὴν Λακωνικὴν, διέχει δὲ ἑκατέρως τὸ ἴσον τῆς τε Κνωσοῦ καὶ τῆς Γόρτυνος εἰς ὀκτακοσίους σταδίους, Ἀπτέρας δὲ ὀγδοήκοντα, τῆς ταύτης δὲ θαλάττης τετταράκοντα. Ἀπτέρας δ' ἐπίνειον ἐστὶ Κίσαμον· πρὸς ἐσπέραν δ' ὁμοροὶ ταῖς Κυδωνιάταις Πολυρρήνιοι παρ' εἰς ἐστὶ τὸ τῆς Δικτύνης ἱερὸν ἀπέχουσι δὲ τῆς θαλάττης ὡς τριάκοντα σταδίους, Φαλασάρνης δὲ ἐξήκοντα· κωμηδὸν δ' ὄκουν πρότερον εἶτ' Ἀχαιοὶ καὶ Λάκωνες συνήκσαν τειχίσαντες ἐρυμνὸν χωρίον βλέπον πρὸς μεσημβριάν.

Τὸ χωρίον: «Ἀπτέρας δ' ἐπίνειον ἐστὶ Κίσαμος» ἐγέννησε πολλὰς ἀμφιβολίας, ὡς πρὸς τὴν τοποθεσίαν τῆς Ἀπτέρας κυρίως καὶ ἀφορμὴν παρέσχεν εἰς τὰς συζητήσεις, περὶ ὧν ἀνωτέρω διελάβομεν. Ἰοῦ δὲ ὁποῖόν τί ἐστὶ τὸ ἐγερθὲν ζήτημα.

Πρὸς τὸ νοτιανατολικὸν τῆς σημερινῆς πόλεως τῶν Χανίων, ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς ἐπαρχίας Ἀποκορώνου ὑπάρχει κώμη, ὀνομαζομένη Παλαιόκαστρον, περίξ τῆς ὁποίας σώζονται πολλὰ εἰρεπία τειχῶν καὶ ἄλλων ἀρχαίων οἰκοδομῶν, θεωρηθέντα ἀνάκαθεν τὰ τῆς Ἀπτέρας. Πρὸς δυσμὰς δὲ τῶν Χανίων, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Κισάμου, ἐκεῖ ἔνθα σήμερον ὑπάρχει κώμη, ὠσαύτως

Παλαιόκαστρον Πηλοκάστρο, ὡς ὀνομαζοῦσιν εἰ Κρήτες συνήθως πᾶσαν θέσιν, ἐν ἣ φαίνονται εἰρεπία ἀρχαίας τετειχισμένης πόλεως, τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο δίδουσι καὶ εἰς τὰ εἰς τοιαύτας θέσεις εὐρισκόμενα χωρία) καλουμένη, φαίνονται ἐπίσης πλείστα εἰρεπία ἀρχαίων τειχῶν καὶ οἰκοδομῶν, ἅτινα ἐθεωρήθησαν ὡς τὰ τῆς Πολυρρήνης, εἰς ἀπόστασιν περίπου μιᾶς ὥρας καὶ ἐνός τετάρτου, εὐρίσκονται τὰ εἰρεπία εἰρεπίας κρητικῆς πόλεως. ἥτις ἔφερε τὸ ὄνομα Κίσαμος.

Ἐνεκα τοῦ ἀδικητικῆς τοποθεσίας ταύτης τῆς Κισάμου καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, οὐδ' αὐτὸς ὁ Στράβων, μνημονεύει δύο πόλεων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Κρήτῃ, φερουσῶν τὸ ὄνομα Κίσαμος, καθὼς ἐπίσης οὐδεὶς ἄλλος ἀρχαῖος συγγραφεὺς πλὴν τοῦ Στράβωνος, μνημονεύει τῆς Κισάμου ὡς ἐπίνειου τῆς Ἀπτέρας· οὐδὲ περιεσώθη μνημεῖον τι μαρτυροῦν, ὅτι παρὰ τὰ σήμερον ἐν Ἀποκορώφ φαίνόμενα εἰρεπία τῆς Ἀπτέρας ὑπῆρχεν ἄλλη πόλις ὑπὸ τὸ ὄνομα Κίσαμος, ἠγέρθησαν πλείστα ὅτι ἀμφιβολία, καθὰ προείρηται, περὶ τῆς ἀκριβοῦς τοποθεσίας τῆς Ἀπτέρας, συνεπῶς δὲ καὶ τοῦ ἐπίνειου αὐτῆς ὡς ἐπίσης καὶ τῆς Πολυρρήνης, καὶ πολλὰς σοβηρὰς συζητήσεις καὶ μελέτας προεκάλεσε τὸ ἀνωτέρω παρατεθὲν χωρίον τοῦ Στράβωνος μεταξὺ πολλῶν ἀρχαιολόγων, ἱστορικῶν καὶ περιηγητῶν, εἰς τινες ἠγχολήθησαν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς κρητικῆς ἀρχαιολογίας.

Τούτων τινὲς μὲν κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ Ἀπτερα ἐκεῖτο εἰς τὴν θέσιν τοῦ Παλαιόκαστρον τῆς Κισάμου διὰ τὸν λόγον, ὅτι παρ' αὐτῇ εὐρίσκτο ἡ Κίσαμος, ἢ κατὰ τὸν Στράβωνα ἐπίνειον εἴτα τῆς Ἀπτέρας· ἄλλοι δὲ φρονοῦσιν, ὅτι ὑπῆρχαν δύο πόλεις ὑπὸ τὸ ὄνομα Κίσαμος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Κρήτῃ, καὶ ἄλλοι ἐθεώρησαν ὡς παρεφθαρμένον τὸ σχετικὸν χωρίον τοῦ Στράβωνος, πειθόμενοι, ὅτι ἡ Ἀπτερα ἐκεῖτο εἰς τὴν θέσιν τοῦ Παλαιόκαστρον τῶν Ἀποκορώνων.

Ὁ Savazx ἐπισκεφθεὶς τὸ Παλαιόκαστρον Ἀποκορώνου, λέγει ἐν τῇ ΚΗ' ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τὴν Madame Le Monnier τὰ ἐξῆς: «Ἡ οἰκία, ἐν ἣ εὐρισκόμεθα, κεῖται εἰς ἀπόστασιν δύο λευγῶν ἀπὸ τοῦ Πηλοκάστρον, κείμενον εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἀκρωτηρίου «Δρέπανον». Ἐνταῖθα ὁ Murtius, ἐν τῷ ἀρχαίῳ χάρτῃ ὃν ἐδημοσίευσε, τίθησι τὸ Μουσεῖον. ὅπου ἔληξεν ἡ περιφημὸς ἔρις μεταξὺ τῶν Σειρήνων καὶ τῶν Μουσῶν. Σημειοῖ τὴν Ἀπτεραν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν πρὸς τὰ ὄρη. Ἄλλοι συγγραφεῖς διατείνονται, ὅτι ἡ θέσις τῆς πόλεως ταύτης καταδεικνύεται ὑπὸ τινῶν εἰρεπιῶν, τὰ ὅποια εὐρηναται εἰς τὸ Παηλόκαστρον. Αἱ γινῶμαι αὐταὶ εἰσὶν ἄνευ βάσεως. Ὁ Στράβων ὀρίζει ἀκριβῶς τὴν θέσιν τῆς Ἀπτέρας, τιθέμενος αὐτὴν εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων λευγῶν ἀπὸ τῆς Κισάμου, ἥτις ἦτο τὸ ἐπίνειον αὐτῆς. Ἡ τελευταῖα αὕτη πόλις εὐρίσκεται εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου, ὅστις σχηματίζεται ὑπὸ τῶν ἀκρωτηρίων Σπάθα καὶ Γραβούσης, εἰς ἀπόστασιν πλέον τῶν 12 λευγῶν ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Δρέπανου. Εἶνε λοιπὸν ἀδύνατον ἡ Ἀπτερα νὰ εὐρίσκετο πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου. Πείθεται τις περὶ τούτου, ῥίπτων ἐν βλέμμα εἰς τὸν χάρτην, ὃν συνέταξα».

Ὁ Ἀγγλος Charles Eiwads παραδέχεται, ὅτι ἡ Πολυρρήνη καὶ οὐχὶ ἡ Ἀπτερα ἐκεῖτο εἰς Πηλο-

καστρον Κισσάμου ἐκδομῶν αὐτοῦ τὰ ἐξῆς: α' Ἐστημεν, ἵνα ἴδωμεν τὴν θέσιν, τὴν καλουμένην Παληόκαστρον, εἰς ἀπόστασιν μιλίων τινῶν μεσογειῶς κειμένην μεταξύ τῶν ὄρέων. Ἡ θέσις αὕτη, μολοῦσι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν εἶνε χωρίον παλαιόν, εἶαι τὸ ἐπίζον μνημεῖον τῆς ἀρχαίας κρητικῆς πόλεως Πολυρρηϊκῆς.

Περιριζόμεθα εἰς ταῦτα, διότι πολὺ θὰ ἐμακρηγοροῦμεν, ἐὰν ἐπεχειροῦμεν νὰ παραθέσωμεν τὰ γραφέντα καὶ ὑπὸ ἄλλων, ἐξ ὧν οὐδὲν ἄλλο φαίνεται ἢ ἀντίφασις γνωμῶν καὶ ἰδεῶν, τῶν μὲν ὑποστηριζόντων ὡς ἀκριβὲς τὸ σχετικὸν χωρίον τοῦ Στράβωνος καὶ τιθεμένων συνεπῶς τὴν Ἄπτεραν παρὰ τῆ Κισσάμῳ τῶν δὲ ὑποστηριζόντων τοῦναντίον καὶ τασσόντων τὴν Ἄπτεραν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Παλαιοκάστου Ἀποκορώνου, ἄλλων παραδεχομένων ὅς πολεις ὑπὸ τῆ ὄνομα Κίσαμος καὶ ἄλλων θεωρούντων ὡς παραμειομορφόμενον τὸ σχετικὸν χωρίον τοῦ Στράβωνος, ἢ ὡς ἀπατηθέντα τοῦτον ὡς πρὸς τὰς ὑπ' αὐτοῦ καθοριζόμενας ἀποστάσεις. Θέλομεν δὲ συζητῆται ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ χωρίου ἐκείνου τοῦ Στράβωνος γεννωμένων ζητημάτων, τίς ἢ ἀκριβὴς τοποθεσία τῆς Ἀπτερας, τῆς Πολυρρήνης καὶ τῆς Κισσάμου, καὶ ἂν ὑπῆρξαν ὅσοι πολεις ὑπὸ τὸ ὄνομα Κίσαμος.

(Ἀκολουθεῖ)

Α. Κ.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ὁραία καὶ συγκινητικὴ ἦτον ἡ προχθεσινὴ τελετὴ ἐν τῷ Δημ. Θεάτρῳ Κήπου, ἐπὶ τῇ ἀπονομῇ τῶν κατ' ἔτος διδομένων βραβείων εἰς τοὺς ἀριστεύσαντας μαθητὰς τῆς Νυκτερινῆς Σχολῆς τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Ὁ Χρυσόστομος». Ἡ αἴθουσα σεμνῶς διεκοσμημένη καὶ φωταγωγημένη ἐξῶθεν, ὑπερεπληρώθη κόσμου, συρρέυσαντος ὅπως ἴδῃ καὶ ἐπευφημήσῃ τοὺς ἐπὶ ἐπιμελείᾳ διακριθέντας βιοπαλαιστὰς μαθητὰς. Ἀπηγγέλησαν ὑπ' αὐτῶν καὶ ἄλλων συναδέλφων τῶν ἐπιτυχῶς ὠραία καὶ πατριωτικὰ ποιήματα, χορὸς δὲ μαθητῶν, καλῶς ὑπὸ τοῦ κ. Δημ. Μαρκαντωνάκη κατηρτισμένος. ἔψαλε διάφορα ᾄσματα. Ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς κ. Κ. Παπαδάκης ἐξεφώνησε λόγον, ἡ δὲ μουσικὴ τῆς Χωροφυλακῆς ἐπαιάνιζε κατα τὰ διαλείμματα. Οἱ πάντες, ληξάσης τῆς τελετῆς, ἀπῆλθον συγκινημένοι ἐπευφημήσαντες, καὶ πάλιν, διὰ πολλοστὴν φορὰν τὸν σκοπὸν, ἐν νέοι φιλότιμοι καὶ προοδευτικοὶ τῆς πόλεώς μας διὰ τῆς ἰδρύσεως τοιοῦτου σωματείου ἐπεδίωξαν, συνεχάρησαν δὲ καὶ τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐργαζομένους

Πρὸ ἡμερῶν ἐγένοντο αἱ ἀρχαιρεσάει τοῦ ἀρίστου τῆς ἡμετέρας πόλεως σωματείου Φιλολ. Συλλόγου «Ὁ Χρυσόστομος». Ἐψήφισαν περὶ τοὺς 90, ἐξελέγησαν δὲ δι' ἀπολύτου πλειοψηφίας αἱ ἐξῆς: Πρόεδρος διὰ βοῆς παρέμεινεν ὁ αὐτὸς κ. Χ. Φινδρίδης δικηγόρος, Ἀντιπρόεδροι οἱ κ. κ. Γ. Μανιτάκης καὶ Γ. Μαυρογένης, Γεν. Γραμματεὺς ὁ κ. Σπ. Φύμης, Εἰδικὸς ὁ κ. Ἐμ.

Φραγκιάς, Ἐπιμελητὴς τῆς Βιβλιοθήκης καὶ τοῦ Ἀναγνωστηρίου ὁ κ. Χαρ. Χαριτάκης, Ταμίας ὁ κ. Ἐμμ. Κνιθάκης καὶ Ἐφοροὶ οἱ κ. κ. Ι. Καλεμικιράκης, Ν. Γυπαράκης καὶ Γ. Βεντουράκης. Πρόεδρος τῆς Κοσμητείας τῆς Νυκτ. Σχολῆς ὁ κ. Γ. Πασχαλίδης, Κοσμητορες ἐξ οἱ κ. κ. Ἄντ. Δαρμάρος, Σπ. Χαραλαμπίδης, Γ. Χουλιόπουλος καὶ Ἐπ. Σφακιανῆς.

Παρὰ τῆς νέας τοῦ Συλλόγου Ἐφορείας, ἀριθμούσης πολλοὺς τῶν ἰδρυτῶν, ἀναμένομεν πολλά, ὡς τὴν τελειοποίησιν τοῦ Μουσικοῦ τμήματος, τὴν κατάρτισιν τοῦ Ἀναγνωστηρίου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης, τὴν ἰδρυσιν τοῦ ἀσύλου τῶν Ἀπόρων Παίδων καὶ πολλά ἄλλα.

ΜΙΣΘΟΙ ΔΗΜΟΣΙΑΣΚΑΛΩΝ

Ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ

Εἰς πολλὰς χώρας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὁ ἐν ταῖς ἀστυκαῖς σχολαῖς δημοδιδάσκαλος λαμβάνει ὡς μισθὸν ἐτησίως 5000 δραχμάς. Ἐν Νέᾳ Ἰόρκῃ ὁ μισθὸς τῶν διδασκάλων ἀνέρχεται ἐτησίως εἰς ὄρ. 7075, καὶ ὁ τῶν ὑποδιδασκάλων, εἰς 5400. Ἐν Μασαχουσέτῃ, ὅπου εἰς ἕκαστον κομμίον ἐκ πενήτηκοντα οἰκογενειῶν δέον νὰ ὑπάρχῃ ἀνὰ μίαν σχολήν, ὁ μὲν διδάσκαλος λαμβάνει μνησιαίως 250 ὄραχ., ἡ δὲ διδασκάλισσα 115. Ἐν τῇ Δυτικῇ Καρολίᾳ (Ἰσπανία) οἱ διδάσκοντες λαμβάνουσι μνησιαίως 150 ὄραχμάς, ἐν Καλιφορνίᾳ δὲ 500. Ἐν Κολομβίᾳ (Ἀμερικῆς), ἰδίως δὲ ἐν Ἀριζόνα, οἱ μὲν διδάσκαλοι λαμβάνουσι μνησιαίως 550 ὄρ. αἱ δὲ διδασκάλισσαι 475. Ἐν Πανσυλθανίᾳ (Ἀμερικῇ) λαμβάνουσι κατὰ μέσον ὄρον, 2500 ὄρ. οἱ διδάσκαλοι, καὶ 2050 αἱ διδασκάλισσαι. Ἐν Βραζιλίᾳ οὐ μόνον οἱ μισθοὶ ἀνέρχονται ἐτησίως εἰς 4500 δραχμάς, αἱ τινες καὶ αὐξάνουσι κατὰ 1/2 μετὰ 25 ἐτῶν εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν ἄλλὰ καὶ εἰς τοὺς πρωτοβαθμίους διδασκάλους παραχωρεῖται ἑωρεῖαν μεγάλη καὶ ὠραία οἰκία μετὰ κήπου. Ἐν Ὀλλανδίᾳ οἱ μισθοὶ ὑπερβάνουσι τὰς 3500 δραχμάς ἐτησίως.

Ἐν Βερολίῳ οἱ μισθοὶ ποικίλλουσι ἀπὸ 3000 μέχρι 4000 δραχμῶν ἐτησίως. Ἐν Ἀμβούργῳ, ὁ μικρότερος μισθὸς εἶνε 3000 δραχμαὶ ἐτησίως. Ἡ πόλις τῆς Φραγκφούρτης (Πρωσσία) πληρώνει μετὰ 10ετῆ ὑπηρεσίαν 4000 δραχμάς ἐτησίως. Ἡ Λειψία, Χέμνιτς καὶ Δρέσδη διδοσιν ἐτησίως 4000 δραχμάς. Ἡ Βρέμη πληρώνει ἐτησίως 3000 ὄρ. Τὸ Φριβούργον ἀπὸ 2000 μέχρι 3000 καὶ τὸ Μόναχον ἀπὸ 2300 μέχρι 3500. Εἰς τοὺς μισθοὺς δὲ τούτους ἡ Πολιτεία προσθέτει καὶ ἐπιμισθίον, ὅπερ ποικίλλει ἀπὸ 100 μέχρι 600 δραχμῶν. Ἐν Βυρτεμβέργῃ ἀπὸ 1200 δραχμῶν ἐτησίως φθάνει ὁ μισθὸς εἰς 2000. Ἐν Βιέννῃ οἱ μισθοὶ ποικίλλουσι ἀπὸ 2000 μέχρι 2250 δραχμῶν, καὶ ἐν Τεργέστῃ ἀπὸ 1687 μέχρι 2052, ἐκτὸς τῶν ἀποζημιώσεων τῆς κατοικίας. Ἐν Βελγίῳ μικρότεροι μισθοὶ τῶν 1550 ὄρχ. καὶ ἀνώτεροι τῶν 2400 δὲν ὑπάρχουσιν, ἐκτὸς τῆς κατοικίας, τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς θερμάνσεως. Ἐν Βασιλείᾳ (Βάτε - Ἑλβετία) οἱ διδάσκαλοι λαμβάνουσι ἐτησίως ἀπὸ 2700 μέχρι 3300 δραχμῶν. Ἐν Ζυρίχῃ ἀπὸ 1520 μέχρι 1920, ἐκτὸς τῆς κατοικίας,

τοῦ ἐλαίου, τῆς θερμάνσεως καὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ κατὰ 100 δραχ. καθ' ἐκάστην πενταετίαν. Ἐν Γαλλίᾳ οἱ μὲν δημοδιδάσκαλοι λαμβάνουσι ἐτησίως 3400 δραχμάς, αἱ δὲ διδασκάλισσαι 2900, ἐκτὸς τῆς κατὰ $\frac{1}{10}$ αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ καθ' ἐκάστην τριετίαν.

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΟΥ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΥ

Ἄπ' τ' Ἀκρωτηρίου τοὺς βράχους
διαβαίνων μίαν ἡμέρα,
ἔφερα τὸ βλέμμα πέρα
εἰς τῆς δόξης τὰ βουνά.

Κ' ἦλθαν μέσ' ἔς τὴ θύμψί μου
ἄλλα περασμένα χρόνια,
κ' εἶδα ἔς τῶν βουνῶν τὰ χιόνια
δάφνης καὶ ἐληῆς κλωνιά.

Καὶ τὴ δόξα στολισμένη
σὰν λευκόφορη νυφούλα
εἰς τὴν περὶ ἕψηλὴ κορφοῦλα
δυσὸ στεφάνια νὰ κρατῆ.

Αἶφνης πρὶν τελειώσ' ἡ σκέψις
φτερουγίζει κ' ἀνωλιέται
κ' εἰς τ' ἀκρωτηρίου πετιέται
ἔς τ' Ἄϊ Λιά τὴν κορυφή.

Καὶ τὴν δαφνοστεφανώνει
μὲ τὰ δυσὸ λαμπρὰ στεφάνια,
κ' ἔπειτα μὲ περνηφάνεια
μου ἔπε, στέκει κ' ἀπορεῖς;

Ἐὰν περναῖς ἀπὸ ἴδω ἄνω
νὰ φιλήῃς αὐτὸ τὸ βράχο·
ἕνα στέφανο μονάχο
δὲν τὸν φθάνει ὡς θαρρεῖς.

Ἐδῶ ἄνω μίαν ἡμέρα
ἐζητοῦσαν μὲ κανόνια,
ἔς τὴν παλιὰ του καταφρόνια
νὰ βουλιάξουν τὸ νησί.

Κι' ὡς ἀκλόνητος ὁ βράχος
ἔσο' ἀκλόνητ' οἱ φρουροί του,
ἴσθλωσαν ἔς τὴν κορυφή του
μὴ σημαία Ἑλληνική.

Κ' εἶπαν κ' ἂν μᾶς κάμουν στάκτῃ
τὰ κανόνια σας τὰ νέα,
τὴν τιμὴ καὶ τὴν ιδέα
δὲν φονεύουνε ποτέ.

Βράχε διπλοδοξασιμένε,
θὰ σὲ γράψω ἢ ἱστορία,
μὲ ὀλόχρυσά στοιχεῖα.
Χαῖρε βράχε ξακουστέ!

Ἰωάννης Βῆχος

Ἡ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ Ἡ ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ὁ Μέγας Φρειδερίκος ἠρώτησέ ποτε τὸν ἱεροκέρυκα τῆς αὐλῆς του: «Δόκτωρ, εἴαν ἡ θρησκεία σου εἶνε ἡ μόνη ἀληθὴς τοιαύτη, αὕτη ἀνάγκη νὰ τυγχάνῃ ἐπιδικτικῆ συντόμου, συνοπτικῆς καὶ ἀπλῆς τινος ἀποδείξεως· δύνασαι νὰ μοὶ παράσχῃς τοιαύτην τινὰ μαρτυρίαν τῆς ἀληθείας τῆς δι' ὀλίγων λόγων;» «Ἰσραήλ» ἦτο ἡ ἐτοιμόνοτος ἀπάντησις τοῦ καλοῦ λειτουργοῦ. Ἡ γενεὰ ἣτις «δὲν θέλει παρέλθει» (Ματθ. κδ' 34), «ὁ λαός, ὅστις θέλει κατοικήσει μόνος καὶ δὲν θέλει λογαριασθῆ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν» (Ἄρθρ. κγ' 9), παραμένει οὐ μόνον μάρτυς τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐκπληρώσεως μεγάλου μέρους τῶν ἐν τῇ Παλαιᾷ καὶ Καινῇ Διαθήκῃ δι' αὐτὸν λαληθέντων καὶ ἐπομένως τῆς θεοπνευστίας τῶν ἀληθειῶν τῆς Γραφῆς καὶ τῆς θείας καταγωγῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ τὸ μέγα χρονολογικὸν σημεῖον διὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἡ προφητεία ἡ προλέγουσα τὴν θέσιν ἡμῶν ἐν τῇ ἐξελίξει τῶν γεγονότων πρὸς τὸ ἐγγίζον μέλλον. Ἐθνη ἔρχονται καὶ ἔθνη παρέρχονται, ἀλλὰ ὁ λαός αὐτός, ὁ ὑπὲρ πάντα ἄλλον λαὸν καὶ ἔθνος δοκιμασθεὶς δι' ὅλων τῶν μεθόδων τῶν διωγμῶν καὶ βασάνων, ἐπιζητῆ ὅλων κατοικῶν μόνος, μεταξὺ χιλιάδων διακριόμενος, καὶ, ὡς πρὸ 3,500 ἐτῶν προεφητεύθη, παρ' ὅλων τῶν ἐθνῶν, ἐν οἷς διατελεῖ ὑπήκοος ὡς ἰδιαιτέρον ἔθνος ἀγνωρίζομενος· ἀκόμη καὶ ἐν ταῖς ἐπισήμοις αὐτῶν ἐθνικαῖς καταγωγαῖς! Οἰκισθῆποτε ἄλλης ἐθνικότητος ἄνθρωποι, εἰς οἰκισθῆποτε χώραν τοῦ κόσμου ἐγκλιματιζόμενοι, μετὰ μίαν ἢ δευτέραν γενεάν ἀπόλλυσι πᾶσαν συνείδησιν τοῦ ἐχυτῶν ἐθνισμοῦ· ὥστε δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ πόθεν οὗτοι προέρχονται, οὔτε καὶ οἱ ἴδιοι νὰ ἐνδιαφέρωνται διὰ τὴν γενέτειραν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ Κυβέρνησις τοῦ τόπου νὰ φροντίζη περὶ ἐθνικῆς αὐτῶν διακρίσεως κατὰ τὴν καταγραφὴν. Ἄλλ' ὁ Ἰσραηλίτης καὶ μετὰ χίλια ἔτη εἶνε πάλιν Ἰσραηλίτης, τρεφόμενος πάντοτε μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐν τῇ Γῆ τῶν πατέρων του ἀποκαταστάσεως· τοῦ ἡμέραν τινὰ καὶ οὐδεμία Κυβερνήσις λογχράζει καταγράφουσα αὐτὸν ἀδιακρίτως ὡς ἕνα τοῦ ἔθνους!

Ἄλλ' ὅτι ἀκριβῶς ὡς ἄγκυρα διέσωσε, συνεχράτησε καὶ συγκρατεῖ τὸν σξιοσημειωτον αὐτὸν λαὸν διὰ μέσου τῶν θυελλῶν καὶ καταγίδων τῶν αἰῶνων, εἶνε ἡ ρηθεῖσα ἐλπίς τῆς ποτὲ ἀποκαταστάσεώς του ἐν τῇ πολυποθητῇ Γῆ τῶν πατέρων, τῇ Παλαιστίνῃ, ὡς ὑπόσχεται τοῦτο εἰς αὐτούς ὁ Θεὸς ἐν τῇ Γραφῇ! (Ἰερ. λδ' 11 — 13: λθ' 28 — 29: Ἀμὼς θ' 15) καὶ ἀκριβῶς, ἑκατοντάδες μαρτυριῶν ἠδύναντο νὰ παρατεθῶσιν εἰς ἀπόδειξιν, ὅτι ἡ περὶ ἐπιστροφῆς των εἰς Παλαιστίνην ὑπόσχεσις τοῦ Κυρίου, διήκει δι' ὅλης τῆς γραφῆς, ἀπὸ γενέσεως μέχρι ἀποκαλύψεως, ὡς τὸ κόκκινον νῆμα διήκει ἀπαραιτήτως δι' ὅλου τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατιωτικοῦ ἱματισμοῦ ξηρᾶς τε καὶ θαλάσσης, δι' ὅλης τῆς Ἀγγλικῆς σημαίας καὶ λοιπῶν σημαῶν, ὅπου ἂν στρέψῃς. Οἱ τίτλοι τῆς ἰδιοκτησίας τῆς Παλαιστίνης, δὲν εὑρίσκονται οὔτε εἰς τὸ τουρκικὸν σεράγιον τῆς Ἱερουσαλὴμ, οὔτε ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Ἰψηλῆς Πύλης ἐν Κωνσταντινουπόλει· ἀλλ' εἰσὶ καταγεγραμμένοι εἰς ἑκατοντάδας ἑκατομμυρίων Γραφῶν, διεσκορπισμένων ἤδη ἀνά τὰ τέσσαρα ἄκρα τῆς Γῆς, εἰς πλείονας τῶν τετρακοσίων γλωσσῶν, ἐνθα διακηρύττουσιν, ὅτι ἡ Παλαιστίνη ἀνήκει εἰς τὸν Ἰσραήλ! Ἡ ἐλπίς αὕτη εἶνε τὸ αἷμα τὸ ἀρδεῦον τὸν ὅλον ἐθνικὸν καὶ θρησκευτικὸν ὄργανισμὸν τοῦ φοβεροῦ τούτου λαοῦ καὶ τὸ θέμα τῶν δεήσεων, τῶν ἱκεσιῶν, καὶ ἀπὸ τινος τῶν προσπαθειῶν του.

Κατὰ πᾶσαν πρῶταν, διὰ μέσου ὄλων τῶν ἐθνῶν καὶ κλιμάτων, ἐνθα οὗτοι εὐρίσκονται διεσκορπισμένοι, ἡ ἐξῆς προσευχὴ ἐξέρχεται τῶν χειλέων παντῶν ὀρθοδόξων Ἰουδαίων «Σῶσον μας, Θεέ τῆς σωτηρίας ἡμῶν, καὶ συναγαγε ἡμᾶς ἐξ ἄγων μας ἐκ τῶν ἐθνῶν. «Ἄς γείνη εὐπρόσδεκτος ἐνώπιόν σου, Θεέ μου καὶ Θεέ τῶν πατέρων ἡμῶν, ἡ δέησίς μας, ὅπως το ἁγιαστήριον ἀνοικοδομηθῆ ταχέως ἐν ταῖς ἡμέραις μας καὶ δοθῆ εἰς ἡμᾶς ἡ μερίς, ἣν ὤρισας ἐν τῷ Νόμῳ σου ἐκεῖ θέλομεν λατρεῖν ἐν φόβῳ, ὡς ἐν ταῖς ἀρχαίαις ἡμέραις».

Κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἐν τῇ λατρείᾳ καὶ ἀντ' εὐχῆς πρὸς ἀλλήλους, μεγαλοφωνοῦσιν «Ἐφέτος εορτάζομεν τὸ Πάσχα ἐνταῦθα, τὸ ἐρχόμενον ἔτος ἐλπίζομεν νὰ εορτάσωμεν αὐτὸ ἐν τῇ γῆ τοῦ Ἰσραήλ», καὶ πάλιν, «ὦ, οἰκοδόμησον τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλήμ ταχέως ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν! Εὐλόγητός εἰ Κύριε».

Ἄλλ' ἐνῶ ἐπὶ 17 περίπου ὄλους αἰῶνας διὰ μέσου ἐξοστρακισμῶν καὶ ἐξοριῶν καὶ παντοίων ἄλλων μαρτυριῶν διετήρησαν οὕτω ζέουσαν τὴν ζωογόνον αὐτὴν ἐλπίδα, οὐδεμίαν κατέβαλον ἢ διενόηθησαν προσπάθειαν, ὅπως ἐπιστρέψωσιν εἰς Παλαιστίνην, πιστεύοντες ὅτι ὁ Θεὸς ἤθελεν ἐπιφέρει σὺν τῷ χρόνῳ τὴν ἐπιστροφὴν των δι' ὑπερφυσικῆς τινος ἐπεμβάσεως!

Ἀπὸ 200 ἤδη ἐτῶν οἱ κατ' αὐτῶν διωγμοὶ ἤρξαντο ἐξασθενούντες καὶ σὺν ᾗ ἀναγνωρίσει ἐκ μέρους τῶν Χριστιανικῶν λαῶν εἰς αὐτοῦς δικαιωμάτων ἰσοπολιτείας, ἡ συνείδησις τῆς ἐθνικῆς των ὑποστάσεως ἤρξατο ὑποφώσκουσα. Κατὰ τὸ 1860 ἐδειξαν τὰ πρῶτα σημεῖα τῆς ἐθνικῆς των ζωῆς, διοργανώσαντες ἐν Παρισίοις τὸν «Παγκόσμιον Ἰσραηλιτικὸν Σύνδεσμον» (Universalle Israelite Alliance), ἀργότερον δ' ἐν Ἀγγλίᾳ τὴν «Ἀγγλοἰουδαϊκὴν Ἐταιρίαν». Διὰ τῶν δύο τούτων πανισχυρῶν σωματείων, διὰ τῶν ὑπὸ τῶν ὀργανισμῶν τούτων ἰδρυθέντων σημανόντων δημοσιογραφικῶν ὀργανῶν, πρὸ πάντων δὲ διὰ τοῦ παραδόξου φαινομένου τῶν καιρῶν, τῆς ὀλονεν συσσωρεύσεως μεγάλου μέρους τοῦ παγκοσμίου πλούτου εἰς χεῖρας Ἑβραίων κεφαλαιούχων, φαινομένου, ὅπερ οὐ μόνον πάντα παρατηρητὴν ἐκπλήσσει, ἀλλὰ εἰς σκίψιν καὶ ταραχὴν ἔχει ἐμβάλει τοῦς χρηματιστὰς καὶ οἰκονομολόγους, καὶ ὅπερ κυρίως ἐστὶν ἡ αἰτία τῆς γενέσεως τοῦ Ἀντισημιτισμοῦ, διὰ τῶν μέσων τούτων οὗτοι ἔχουσι καταστήσει ἑαυτοῦς ἡδη σοβαρῶς ἐπισθητοῦς ἀνὰ τὸν κόσμον σύμπαντα. Ὡς δ' ἦν φυσικόν, ἡ ζωὴ τῆς ὑπάρξεώς των, τὸ ἐθνικόν των ἰδεῶδες, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκδηλωθῆ ὑπὸ καθαρῶς ἐνεργὸν καὶ πρακτικὴν πλέον πορείαν διὰ τῆς διοργανώσεως δύο ἐξ ἴσου ἰσχυρῶν Ἐταιρειῶν, τῆς «Τσοβερὶ Σιών» (οἱ ἀγαπῶντες τὴν Σιών), καὶ «Σιόβα Σιών» (οἱ ἀποικοὶ τῆς Σιών), εἰδικὴν ἀποστολὴν ἔχουσαν ἄμφοτέρων τὴν ἀνάκτησιν τῆς Παλαιστίνης, καὶ τὴν εἰς αὐτὴν παλινόσθησιν τοῦ ἐν διασπορᾷ Ἰσραήλ!

Ἄλλ' ἐνῶ οἱ ἀνὰ τὴν Ρωσσίαν, Ρουμανίαν, Γερμανίαν, Ἀγγλίαν, τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας καὶ λοιπὰς χώρας Ἰσραηλιταὶ ἐνθουσιωδῶς καὶ εὐοιῶνως ἔχονται τοῦ Σιωνιστικοῦ κινήματος, καὶ ἀπειδῶς συνεισφέρουσι πρὸς τὸν σκοπὸν, οἱ ἐλευθερόφρονες ἢ Νεολογιστοὶ καλούμενοι Ἰουδαῖοι οὐχὶ μόνον καμμίαν ἐμπρακτον συμπάθειαν δὲν ἐξεδήλωσαν ἐπὶ τῷ κινήματι, ἀλλὰ καὶ ἐραμίαν κατεπολέμησαν καὶ κατεδίκασαν αὐτὸ οἱ μὲν ἀπιστοῦντες εἰς τὴν Γραφὴν καὶ τὴν ἐν αὐτῇ προφητευομένην δόξαν τῆς Βασιλείας τοῦ Μεσσοῦ ἐν τῇ γῆ τῶν προγόνων των ὡς τερατώδη φρεναπάτην, οἱ δὲ προτιμῶντες πάσης ἄλλης δόξης τὰ ἀνακτορικά ἐνδιαίτηματα καὶ τὰ ἀμύθητα πλούτη, ὧν εἰσὶ κάτοχοι ἐν τῇ Δυτικῇ Εὐρώπῃ καὶ ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις ὡς ἀφορμὴν μέλλουσιν νὰ ἀναζωπυρώσῃ καὶ ἐπιτείνῃ τὸν Ἀντισημιτισμὸν, καὶ ἐπιμένοντες ὀλέθριον κίνημα διὰ τὸν ἀπαντα, οὗ Ἰσραήλ. Οὕτω λοιπὸν πολλοὶ τῶν λογίων καὶ ἐπι-

στημόνων Ἰσραηλιτῶν, ὄλοι οἱ ἐλευθεροφρονούντες καὶ οἱ ἀπανταχοῦ Κροῖσσοι Ἰουδαῖοι ἐκηρύχθησαν ἀμειλικτοὶ ἐχθροὶ καὶ ἐπικριταὶ τῆς Σιωνιστικῆς ταύτης ἐλπίδος καὶ ἐπιχειρήσεως. Ἄλλ' ἐπέπρωτο ἐν τῷ περὶ ἐπικρατήσεως σθεναρῶ αὐτῶ ἀγῶνι μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ Νεολογιστῶν Ἰουδαίων, οὐ μόνον νὰ ἠττηθῶσιν οἱ δεῦτεροι, ἀλλὰ θυμαστὸν εἰπεῖν, νὰ αἰχμαλωτισθῶσι μάλιστα εἰς τὴν ἰδέαν νὰ τεθῶσιν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ κινήματος ἀναλαβόντων τὴν ἀρχηγίαν δύο ἐξ αὐτῶν παγκοσμίων γνωστῶν αὐθεντικότητων, τοῦ πολλοῦ Μάξ Νορδάου, ἐν Παρισίοις καὶ τοῦ Δρ. Θεοδώρου Χέρζλ, ἐν Βιέννῃ.

Οἱ νέοι οὗτοι ἡγέται τῶν Σιωνιστῶν, μικρὰν τοῦ νὰ κινῶνται ὑπὸ τῶν αὐτῶν, ὡς οἱ λοιποὶ συνάδελφοὶ των ἐλατηρίων πίστεως εἰς τὰς περὶ τοῦ Ἰσραήλ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Γραφῇ, ἀναχωροῦσι μᾶλλον ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι ἡ «ἀνάκτησις τῆς Παλαιστίνης καὶ ἡ ἐν αὐτῇ ἐγκατάστασις τοῦ Ἰσραήλ μὲ ἰδίαν Κυβέρνησιν, ἐστὼ καὶ ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ Σουλτάνου, κατέστη πλέον ἀναπόφευκτος καὶ ἀπόλυτος ἐθνικὴ ἀνάγκη καὶ ἡ μόνη σωτηρία ἀπὸ τῆς λύσεως τοῦ ὀλονεν αὐξάνοντος καὶ πανταχοῦ φρουάττοντος ἀντισημιτισμοῦ!» ἢ «Ἀνάγκη νὰ ἐξαγοράσωμεν τὴν εἰς Παλαιστίνην ἐπάνοδόν μας ἡ σωτηρία εἶναι διὰ χρημάτων». λέγει ὁ Δόκτωρ Χέρζλ ἄλλος δὲ τις ρήτωρ εἰς τινὰ τῶν τελευταίων συνελεύσεων τῶν Σιωνιστῶν ἐξεφράσθη περὶ τοῦ Σουλτάνου ὅτι, «Ἐὰν ἡ Α. Μεγαλειότης δεχθῆ ἡμᾶς εἰς Παλαιστίνην, θὰ ἀναγνωρίσωμεν αὐτὸν ὡς τὸν ἡμέτερον Μεσσίαν»!

(Ἐπεταί τὸ τέλος)

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Τῶν ὄσων κερδίζουσι οἱ συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ διὰ τῆς μετὰ τῶν ἐργολάβων τυπογράφων συναλλαγῆς καὶ συμφωνίας

Ὁ μέγας Πολωνὸς συγγραφεὺς Εἰνρίχ συνεφώνησε μετὰ τινος Ἀγγλοῦ τυπογράφου νὰ συγγράψῃ ἐν νέου μυθιστόρημα ἀντὶ σεληνίου τὴν λέξιν ἦτοι τὸ ἐλάχιστον κατ' ἀποκοπὴν ἐκ 300,000 σεληνίων ὄλον τὸ μυθιστόρημα. Τὸ ποσὸν ὅμως τοῦτο οὐδὲν τὸ ἕκτακτον ἔχει ὡς πρὸς ἄλλας πληρωμὰς εἰς ἄλλους συγγραφεῖς, διὰ τὰ ἔργα των.

Ὁ Κάνσεν ἔλαβε 200,000 σελήνια παρὰ τινος Ἀγγλοῦ ἐκδότου, διὰ νὰ μεταφράσῃ ἀγγλιστὶ τὸ σύγγραμμά του «Διὰ μέσου χιόνος καὶ πάγου». Δι' ἐν τηλεγράφημα, ὅπερ ἀπέστειλεν εἰς μίαν ἐφημερίδα, ἐπληρώθη 80,000 σελήνια.

Ὁ ἀρχαῖος Ἀγγλὸς ποιητὴς λόρδος Τένισον, ὅστις ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ συγγράψῃ διὰ ἐφημερίδας, ἐπληρώθη 60,000 σελήνια διὰ 3 ποιήματα ἐκ 300 στίχων. Τὸ καλλίτερον ἔργον τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως «Enoch Arden» τῷ ἀπέφερε κέρδος 20,000 σελήνια. Διὰ τὰς στιχογραφίας του ἐπληρώνετο κατ' ἔτος μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του 80,800 φράγκων.

Ὁ Βενιαμὴν Δισκέλη (λόρδος Βικονσιφίλδ) ἐπληρώθη 200,000 σελήνια διὰ τὸ σύγγραμμά του «Ἐνθύμιον». Ὁ Ζὼν Μόρλεϋ ἔλαβε τὸ ἴδιον ποσὸν διὰ τὴν συγγραφὴν τῆς βιογραφίας τοῦ Γλάδστωως. Ἡδὴ ὁ Γουόρδ διὰ

τὸ ἱστῶρημά του «Robert Elomeice» ἔλαβεν 160,000 σελήνια καὶ διὰ τὸ ἱστῶρημά του «Marcella» καὶ «David Greevey» δι' ἑκάτερον αὐτῶν 320,000 σελήνια.

—Ὁ Ρουδγιάρδ Κίπλιγκ διὰ τὸ «Μπάρακ - Ρούμ - Μπάλαδ» ἐπληρώθη ἀπὸ τὴν Πάλ-Μάλλ-Γκαζέτ 150 λίρας στερλ. δι' ἑκαστον τεμάχιον στίχων, καὶ διὰ τὸ σύγγραμμά του «Μπίστη» ἐπληρώθη ἐκ τινος ἀμερικανικῆς ἐφημερίδος 5,000 δολάρια.

—Ὁ Μόντι, συγγραφεὺς βιβλίου τινὸς ἐκκλησιαστικῶν ἔσμάτων ἐκδοθέντος εἰς 20 ἑκατομ. ἀντιτύπων, ἐπληρώθη παρὰ τῶν ἐκδοτῶν 5 ἑκατομ. σεληνίων. Ὁ Βύρων εἰς 4 ἔτη ἔλαβεν ὡς δικαίωματα συγγραφέως 309 χιλ. σεληνίων, καὶ διὰ τὸ πρῶτον ποίημα τοῦ Τσάνλδ Χάρολδ 75,000 σελήνια. Ἐν Γερμανίᾳ οἱ συγγραφεῖς ὠφελοῦνται ὀλιγώτερον. Ὁ Hauptmann ἔλαβε μέχρι τοῦ τέλους τῆς τελευταίας θεατρικῆς ἐποχῆς τοῦ Γερμανικοῦ θεάτρου (Theatre Allemand), τοῦ Βερολίνου 177000 μάρκας. Ἐν Γαλλίᾳ ὁ Eugene Rostand διὰ τὴν «Αἰγλὼν» ἐπληρώθη 600,000 φράγκων.

M. L. D.

Ἡ ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΔΟΤΙΚΩΝ ΝΟΣΩΝ

Τὴν παρασιτικὴν θεωρίαν τῶν μολυσματικῶν νόσων διείδον καὶ ὑπεστήριξαν σοφοὶ πρό τῶν νεωτέρων ἀναζητήσεων καθημερινῶς ἀνακαλύπτομεν νέους τοῦ Pasteur προδρόμους.

Ὁ τελευταῖος ἀνακαλυχθεὶς καὶ ὑπο τοῦ καθηγητοῦ Siloa τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Τορίνου ἀγγελλόμενος ὡς ἀληθὴς ἰδρυτὴς τῆς μικροβιακῆς θεωρίας εἶνε ὁ Bassi, γεννηθεὶς ἐν Lodi τῷ 1773. Ὁ Bassi, εἶνε πρό πάντων γνωστὸς διὰ τὰς ἀναζητήσεις του ἐπὶ τῆς «muscardine» δηλ. τῆς ἀσθενείας τῶν μεταξοσκωλήκων, ἧτις μεγίστας βλάβας ἐπέφερε κατὰ τὰς ἀοχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ «Botrgtis Bassi» δοθὲν εἰς τὸν μήκητα, ὃν ἐθεώρει ὡς αἰτίαν τῆς νόσου ταύτης, καθιέρωσε τὴν σπουδαιότητα τῶν ἔργων του.

Τὰ πρῶτα αὐτοῦ ὑπομνήματα ἐπὶ τοῦ θέματος χρονολογοῦνται ἀπὸ τοῦ 1835, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐπίστευον ἀκόμη εἰς τὴν αὐτόματον παραγωγὴν τῆς μουσκαρδίνης. Ὁ Bassi κατέδειξε διὰ τῶν πειραμάτων του, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μολυσματικῆς νόσου, μεταδιδόμενης εἴτε διὰ τῆς ἐπιθηλαμιάσεως, εἴτε διὰ τῆς ἐπαφῆς τῶν μειασμένων ἀντικειμένων ἐν ταῖς πλείσταις τῶν περιστάσεων, ἂν μὴ ἐν πάσαις, καταδεικνύει ὅτι αἱ μυῖαι εἶνε ὁ ἐπιθητικὸς μολυσματικὸς τῆς ἐν λόγω νόσου παράγων, ἐξετέλεσε διὰ τῆς muscardine ὅ,τι βραδύτερον ὁ Pasteur δι' ἄλλας παρασιτικὰς τῶν μεταξοσκωλήκων νόσους, τὴν febrine καὶ τὴν flacherie.

Ὁ παρασιτικὸς παράγων, κατὰ τὸν Bassi, ἦτο κρυπτόγαμον τι, ὅπερ προσεπάθησε νὰ καλλιεργήτῃ ἐπέμενε πρό πάντων ἐπὶ τῆς ἐξυγιάνσεως τῶν περικυκλούντων ἀντικειμένων, ὡς προφυλακτικοῦ μέσου, καὶ μεταξύ τῶν ἀπολυμαντικῶν ἀναφέρει τὸν ἥλιον, τὴν θερμότητα, τὸν καθαρὸν ἀέρα, τὸν ἴλεκτρισμὸν, τὸ ζέον ὕδωρ, τὸ χλωριούχον νάτριον, τὴν πότασσαν,

τὰ ὀρυκτὰ ὀξέα, τὸ κρεώζωτον, τὸ ἰόδιον, τὴν κινίνη, τὴν νικοτίνη, τὴν κάφουραν.

Ὡς συμπέρασμα δὲ τῶν ἐρευνῶν του ἐνοχοποίησε φωτικὰ παράσιτα, ἢ ζωικὰ τοιαῦτα, ὡς δραστὰς πασῶν τῶν μολύνσεων. Δοκιμαστικῶς δ' ἐφήρμοσε μὲν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης παθολογίας τὰ ἐπιτευχθέντα, κατὰ τὰς ἐπὶ τῆς muscardine ἐρεύνας, ἀποτελέσματα, ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι δὲ ἐπεδόθη εἰς εἰδικὴν ἐπὶ τοῦ θέματος ἐρευναν. Συνιστᾷ οὐχ ἦττον τὴν διὰ τῆς φλογὸς ἐξυγιάνσιν τῆς σμίλης πρό τῆς ἐνοφθαλμιάσεως τῆς δαμαλίδος.

Ὁ Siloa προστίθει, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Bassi εἶνε ἤδη ἐξίτηλον, μόνον ὃ ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή ἀνακαλεῖ τὸν σφόν Ἴταλὸν εἰς τὴν μνήμην τῶν συγχρόνων του, λησμονεῖ ὅμως τὴν Botrgtis basalana, ἧτις εἶνε ἀνεξιτηλετέρα τοῦ ὑπὸ τῆς δημαρχίας τοῦ Lodi τεθέντος ἐπιτοφίου λίθου.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἐνῶ οἱ χριστιανοὶ τῶν πρώτων αἰώνων ἠρέσκοντο εἰς ἠδείας καὶ γελεσσας παραστάσεις τοῦ θανάτου, τοῦναντίον οἱ Μεσαιωνικοὶ ἡμῶν πρόγονοι καὶ οἱ τῆς Ἀναγεννήσεως συχνάκις ἰχνογράφησαν αὐτὸν ὅτε μὲν ἀναγλύφοντες ἐπὶ τῆς τυμβείας πλακὸς τὸν νεκρὸν ἀψευτεθειμένον, ἢ τὸν σκελετὸν αὐτοῦ, ὅτε δ' ἐπεκαλοῦντο ἐπιβίωσιν τῶν νεκρῶν, ἐκτελούντων ἐπιθήδειον ὄρχησιν, πρωτοστατοῦντος τοῦ θανάτου ἄλλοτε δὲ παρίστων κρανία καὶ πρόσωπα σεσηπότα γεγλυμμένα ἐν ταῖς βαξί τοῦ κομβολογίου, μὲ τὴν ἐπιγραφήν «momento mori».

Οἱ ζωγράφοι τέλος (μεταξὺ τῶν ὀπίων ὁ περιώνυμος διὰ ταιχύτας ἀναπαραστάσεις Holbein) ἠρέσκοντο νὰ ζωγραφίζωσι τοὺς θριάμβους τοῦ θανάτου, ἀναμνησκοντες τὴν ἀρχαίαν τῶν Μοιρῶν παράδοσιν, ἐφαρμόζοντες ταύτην εἰς τὰς χριστιανικὰς ἰδέας.

Σήμερον ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπισύρωμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν ἐπὶ τῶν ἐξῆς δύο εἰκόνων: ἐν τῇ στοᾷ τῶν ὠραίων τεχνῶν τῆς Βιέννης εἶδον περιεργον εἰκόνα ἐνὸς τῶν Ἰταλῶν ζωγράφων, τοῦ Οὐτσέλλου. Ὁ θάνατος τοποθετημένος ἐπὶ ὑψηλοῦ ἄρματος κεκοσμημένος διὰ στεφάνων καὶ κρανίων καὶ ἐλκόμενος ὑπὸ τῶν βῶων δρεπάνῳ, κόπτει γαληνῶς τὴν ἀγέλην τῶν βρωτῶν καὶ ἐν τῇ διόδῳ αὐτοῦ ἀφήνει πολυάριθμα πτώματα ἐπισκόπους, βασιλεῖς, εὐπατρίδας, χωρικούς, κ.τ.λ.

Καὶ ἐν Παλέρμῳ, εἶδον ἐν τῷ ἀνακτόρῳ Selagani, ἑτέραν εἰκόνα τῆς Ὀλλανδικῆς Σχολῆς τοῦ XV αἰῶνος παριστώσαν τὸν θάνατον, ἐν μορφῇ σκελετοῦ, ἐπιβαίνοντα μεγάλου κέλητος καὶ βκίνοντα ἐπὶ τῶν θνητῶν, οἵτινες κεῖνται ἐν σωρείᾳ συντετριμμένοι.

Παν. Ν. Διδάργης

MIKRON TAXYΔΡΟΜΕΙΟΝ

N. I. Φ. Καστέλλι Κισσάμου. — Σὰς ἀπεστείλαμεν τὸ καθυστερήσαν βον φύλλον καὶ τὴν ἀπόδειξιν τῆς πληρωμῆς. — Τ. Σ. Ἡράκλειον. Ἐλάβομεν συνδρομὴν σας. Εὐχαριστοῦμεν.

1872 Σύρον. — Ἀνάγκη νὰ θεραπεύσητε τὴν δυσπεψίαν. Διὰ νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ ἀποφορὰ τοῦ στόματος

Πρέπει νὰ καθαρίζετε πάντοτε μετὰ τὸ φαγητὸν τοὺς ὀδόντας μὲ καλὸν ὀδοντότριμμα καὶ νὰ κάμνητε πλύσεις τοῦ στόματος μὲ κατάλληλά τινα φάρμακα, ἅτινα θὰ παρασκευάζῃ ὁ φαρμακοποιός. Καὶ ἡ ἀκόλουθος συνταγὴ ἔχει καλὰ ἀποτελέσματα. Λαμβάνετε ἀνὰ 5 γραμμάρια διττανθρακικοῦ νατρίου, σακχαρίνης, σπειραϊκοῦ ὀξέος καὶ 250 γραμμ. αἰθυλικοῦ οἰνοπνεύματος. Ἐκ τοῦ ὑγροῦ τούτου λαμβάνεται ἓν κεχλιάριον τῆς σούπας, τὸ ῥίπτετε ἐντὸς φλυτζανίου ὕδατος καὶ κάμνετε γαργαρισμοὺς τοῦ στόματος πολ- λάκις τῆς ἡμέρας.

261 Λευκωσίαν (Κύπρου). — Ὁ Ἀρχιμήδης δὲν ἀπίθανεν, ἀλλ' ἐφρονεῖθη παρὰ τινος Ρωμαίου στρατιώτου ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου του. —

Π. Β. Ἐνταῦθα. — Οἱ Βάνδαλοι ἦσαν λαὸς βάρβαρος κατεικῆσας τὴν ἀρχαίαν Γερμανίαν. Οὗτοι ἐστρατεύσαντες κατὰ τῆς Ρώμης ἐπέφερον πανταχοῦ ἐντελῆ καταστρεφὴν καὶ ἐρήμωσιν. Ἐκτοτε δὲ ἐπεκράτησε νὰ ὀνομάζωνται Βάνδαλοι ὅλοι οἱ ἀνευ λόγου φέροντες ζημίας εἰς μέρος τι καὶ ἐν γένει οἱ ἔχοντες ἀγρίας καὶ καταστρεπτικὰς διαθέσεις.

1706 Τσεμέ. — Συνήθως οἱ διαττοντες ἀστέρες ἀναφίονται οἱς τοῦ ἔτους τὴν νύκτα τῆς 1 — 2 Νοεμβρίου καὶ τῆς 28 — 29 Ἰουλίου.

Χ. Μ. Πειραιᾶ. — Τὸ τουρκικὸν καταΐφι παρασκευάζεται ὡς ἐξῆς: Λαμβάνετε μίαν ὀκτὸν καταΐφι, ἑτέραν μέλι καὶ ἡμίσειαν ὀκτὸν βούτυρον. Κοπανίζετε ἰδιαιτέως ἀμύγδαλα τὰ ὅποια βράζεται εἰς σιρόπιον μὲ ὀλίγην κανέλλην. Βράζετε καλὰ τὸν βούτυρον, στρώνετε καλὰ εἰς τὸ ταψί τὸ ἡμισυ καταΐφι ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέτετε μίαν στῶσιν ἀπὸ τὰ ἔτοιμα ἀμύγδαλα, καὶ ἐπὶ τούτων τὸ ὑπόλοιπον καταΐφι. Περιχύνετε κατόπιν τὸ ὅλον μὲ τὸ βρασμένον βούτυρον καὶ τὸ στέλλετε εἰς τὸν φούρνον. Ἄφ' οὗ ψηθῇ τὸ περιχύνετε μὲ σιρόπιον ἀπὸ μέλι ἢ ζάχαριν.

κ. Χαρ. Χαριτάκην Ἐνταῦθα. — Λυπούμεθα διότι δὲν καταχωροῦμεν τὴν μελέτην σας «Μορφώνει τὸ πολίτευμα;» ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ μὴ ἐκληθῇ ὡς μετέχουσαν πολιτικὴν ὕλην. Δὲν παραλείπωμεν ἐν τούτοις νὰ σᾶς ἐκφράσωμεν τὰ σ. γχαρητήρια ἡμῶν διὰ τὴν λαμπρὰν ταύτην πραγματείαν σας.

2234 Σμύρνην. — Διὰ τὸ μαρκάρισκα τῶν ἀπρορούχων σας δυνασθε νὰ παρασκευάσῃτε τὴν ἐξῆς μελάνην. Βράσετε 32 γραμμ. κυκηδίου καὶ 16 γραμμ. κάμφορας εἰς ἡμίσειαν λίτραν ὕδατος εἰς τὸ μίγμα τοῦτο διυλίζόμενον θὰ προσθήσῃτε 4 γραμμ. νιτρικοῦ ἀργύρου καὶ 8 γραμμ. ἀραβικοῦ κόμμεως. Ἀφοῦ προηγουμένως βρέξῃτε τὸ μέρος τῶν ἀσπρορούχων τὸ ὁποῖον θὰ μαρκάρωμεν εἰς διάλυσιν 32 γραμμ. ποτασίου καὶ 64 γραμμ. ὕδατος. ἀρχίζετε τὸ μαρκάρισμα. Ἡ μελάνη αὕτη δὲν ἐξαλείφεται. Τὰ στοιχεῖα κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν διακρίνονται καλῶς, ἀλλὰ κατόπιν ἢ ἐπίδρασις τοῦ φωτός, τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ἡλίου δίδει εἰς αὐτὰ χρῶμα μέλαν βελύ. — Δυναμέθη νὰ σᾶς δώσωμεν καὶ συνταγὰς διὰ κρύπτογραφικὰς μελάνας, πρέπει ὅμως πρῶτον νὰ μᾶς ἀποστείλῃτε δρ. 0,50 διὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα. — Ἐλαβόμεν τὰς 135 δραχμὰς τῶν συνδρομητῶν καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Παραλαλοῦμεν δὲ ὅπως φρονίσῃτε νὰ ἐγγράψῃτε καὶ ἄλλοι συνδρομητὰς τοῦτο τὸ ἀπαιτούμεν φιλικῶς.

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΥ

— Πόσαις φοραῖς μεσάνυκτα
τὸ παραθύρι ἀνοίγω
ὦ; γέρνω γιὰ νὰ κοιμηθῶ
σπκόνομαι σὲ λίγο
καὶ τὴ θολή μου τὴ ματιὰ
ἀπάνω σου καρφῶνω!
ὦ! νᾶξερές τί νοιώνω
ὅταν βογγᾶς βοργιά!

Σ'τὸν αἰ Νικόλα πῆγα ἀργὰ
λιθάνι γιὰ νὰ κάψω
καὶ στή μεγάλη χάρι του
λαμπάδα γιὰ νὰ τάξω
ψηλὴ ὅπως τὸ μπόι του
νὰ πάψῃ τὴν ὀργή σου.
Ἄχ! ἀσπλαγχνῆ λυπήσου
τὴ μαύρη μου καρδιά.

Τὰ κύματά σου τ' ἀγρία
τί κύματα γεννοῦνε
'στὰ στήθη ποῦ λα-ρεύουνε
'στὰ στήθη π' ἀγαποῦνε
τὰ δύστυχα ναυτοπούλα
τὰ ὄμορφα ξεφτέρια
ποῦ ἔχουνε τ' ἀστέρια
κ' ἐσένα συντροφιά!

Τὶ τρικυμίας φοβεραῖς
φέρνουνε 'στὴν καρδιά μου,
τί πόνους κ' ἀναστεναγμοῦσι
γιὰ 'δὲς τὰ δάκρυά μου
καὶ πᾶψε νὰ βαρυβογγᾶς.
Ἄχ! πᾶψε νὰ μανίζης
καὶ σὰν θερῶ ν' ἀφρίξης
'στὴ φοβερὴ νυχτιά

Ακόμα δὲ βαρέθηκες
μνήματα νὰ ἀνοίγης,
ἀκόμα δὲν ἀπόστασες
τί λεβεντιά νὰ πνίγης;
Πόσα καὶ πόσα κόκκαλα
ἀνάρια σκορπισμένα
'βρίσκοντ' ἐκεῖ 'θαμμένα
'στὸ μαῦρο σου βυθό!

Σαράντα 'μέραις σήμερα
δὲν ἔλαβα γραφὴ του...
'λὲς με πῶς τρέμω καὶ δειλιῶ
γιατ' εἶδα τὴ μορφὴ του
εἴψες τὸ βράδυ 'στ' ὄνειρο
κ' ἦτανε λυπημένη
'πὲς μου τί νὰ σημαίνῃ,
εἶν' τ' ὄνειρο κακό;

Ὅτ' τὸν γνωρίζῃς θάλασσα
μὰ ἄφρις με ὡς τόσο
σημάδι ἀπ' τὸ κορμάκι του
τ' ὄμορφο νὰ σοῦ δώσω
νὰ τὸν θαυμάσαι πάντοτε
καὶ ἐγνοίονα νὰ τὸν ἔγῃς
παντοῦ νὰ τὸν προσέγῃς
ἐκεῖ ποῦ περπατεῖ.

Εἶνε 'ψηλὸς καὶ ὄμορφος,
ἴσιος σὰν κυπαρίσσι

καὶ ὅταν τ' ἀχειλάκι του
ἀνοιξῆ νὰ μιλήσῃ,
θαρρεῖς ὅτι ἀρχίνῃσε
νὰ κελαϊδῆ ἀηδόνι
θαρρεῖς φτερά ἀπλώνει
καὶ χάμω δὲ πατεῖ.

— Τὸν εἶδα ποῦ ἀρμένιζε
μὲ ὠμορφο καράβι
κ' ἐκεῖ ὅπου ἐκάθητο
κ' ἕνα πανί του ράβει,
γλυκὸ σκοπὸ ἀρχίνῃσε
γιὰ τὴ δική σ' ἀγάπη·
κ' ἐκύλισ' ἕνα δάκρυ
ἀπάνω μου θολό.

Καὶ μοῦπε, πάρτο θάλασσα
κ' ἐκεῖ ποῦ θ' ἀπαντήσῃς
μιὰ κόρη σὰν τὸν ἄγγελο
τρέξε νὰ τὴν φιλήσῃς
καὶ δόσε τῆς τὸ δάκρυ μου·
'πὲς τῆς πῶς τὴν θυμοῦμαι
κ' ἐκεῖνη συλλογοῦμαι
μὲς σ'τὸ βυθὸ γιαιλό.

Θὰ τὴν εὕρῃς νὰ περπατῆ
σὰν πάπια ἀγάλι-ἀγάλι
στ' αἶ Νικόλα τὴν αὐλή
κάτω στὸ περιγιάλι,
νάχῃ τ'τὰ μάτια δάκρυα
καὶ σ'τὴν καρδιά τῆς πόνο . . .
— 'Αχ· πόσο τὴν πληγόνω
σὰν φεύγω μακριά ! —

Μὰ σὺ καλή μου θάλασσα
νὰ τὴν παρηγορήσῃς,
πὲς τῆς πῶς πάλι γρήγορα
πίσω θὰ μὲ γυρίσῃς
εἰς τὴν γλυκεῖα πατρίδα μας,
μέσα σ'τὴν ἀγκαλιά τῆς,
πὲς τῆς ἀπὸ σιμά τῆς
δὲν θὰ μὲ χάσῃ πειά —

Καὶ σκύβ' ἡ κόρη καὶ φιλᾷ
μὲ τῆς χαρᾶς τὸ δάκρυ
τῆς ἀγριεμένης θάλασσας
τὴν ἀφριεμένη ἄερη,
γιατὶ τῆς εἶπε ὠμορφα
ἀπὸ ἐκεῖνο λόγια·
δὲν ξεύρει μυρολόγια
πῶς ἦτονε πικρά !

Δὲν ξεύρει πῶς ἐφίλισε
τὸ μνημα του ἡ μαύρη,
πῶς ἐκεῖ μέσα πνίγηκε
τὸ ὠμορφο καράβι
μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπη τῆς,
ποῦ δὲν τὴν ξαναβλέπει . . .
μόνο φιλεῖ ὡς πέφτει
τὴ φόνησα γλυκά.

Ἰωάννης Βῆχος

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΣΑΡΑΚΗΝΟΙ

Οὕτω προσηγορεύετο κατ' ἀρχὰς μία ἐκ τῶν πρώτων μεγάλων φυλῶν τῶν Ἀράβων, ἀκολούθως τὸ πλείστον μέρος τοῦ Σιμητικῆς τούτου λαοῦ, καὶ τέλος τὸ σύμπαν αὐτοῦ. Οἱ Σαρακηνοὶ ἦσαν ἕκ τῶν ὀνομασθῶν ἐθνῶν τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ ἐπλανᾶτο εἰς τὰς μεταξὺ Συρίας καὶ Εὐφράτου καὶ Περσικοῦ Κόλπου ἐρήμους. Ἰπὸ τὸν Ὀμάρ οἱ Σαρακηνοὶ κατέκτησαν τὰς χώρας τοῦ Βυζαντίου, τὴν Συρίαν, τὴν Φοινίκην, τὴν Μεσοποταμίαν καὶ τὴν Χαλδαιάν. Εἰς αὐτοὺς ὑπετάγη ἡ Περσία. Λιβύα δὲ καὶ Νομηδία ἐγένοντο Σαρακηναὶ βασιλεία. Ἰπὸ τὸν Ὀσμάν οἱ Σαρακηνοὶ ἐκυρίευσαν τὴν Βακτριανήν, τὴν Ταρταρίαν καὶ τὴν Σικελίαν καὶ ἐπολιόρκησαν τὴν Ρώμην. Οἱ Καλιφαὶ ἐθεμελίωσαν τὸ βασίλειον τοῦ Μαρόκου καὶ ἐκεῖθεν διαπερνωθέντες εἰς Ἰσπανίαν, ὑπέταξαν τοὺς Γότθους καὶ προῦχώρησαν εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἐκυρίευσαν τὴν Βαρχλόναν καὶ ὅλην τὴν Καταλωνίαν. Ὁ δὲ Ἀβδουλαχμάν κατέκτησε τὴν Κερσόβαν πρωτεύουσαν περιφανοῦς μοναρχίας. Οἱ Σαρακηνοὶ ἐξέτειναν τὰς κατακτήσεις των μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν Ἰνδιῶν.

Τοιοῦτοι ἦσαν ἐν μικρογραφίᾳ οἱ Σαρακηνοὶ, καὶ τοιαῦται αἱ κτήσεις αὐτῶν. Πῶς καὶ διατὶ νὰ ὀνομασθῆ οὕτως ἡ πρώτη ἐκείνη φυλὴ τῶν Ἀράβων, πῶς νὰ ἐπικρατήσῃ τῶν λοιπῶν καὶ νὰ γενικευθῆ ἡ προσωνομία αὐτῆ; Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐτυμολογησάντων τὴν λέξιν οἱ μὲν ταυτίζουσιν αὐτὴν μετὰ τοῦ Ἀραβικοῦ «Χιαρκῶν» ὅπερ ἐξηγοῦσιν Ἀνατολίται ἐκ τοῦ Χιάρκ—Ἀνατολή. οἱ δὲ φρονοῦσιν ὅτι εἶναι ἡ ἀραβικὴ λέξις Σαρκίην—Κλέπται· καὶ ἄλλοι συμπεραίνουσιν, ὅτι προήλθεν ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς Σάρας, συζύγου τοῦ Ἀβραάμ, καὶ τοῦτο διὰ νὰ δώσουν οἱ Ἀραβες εἰς ἑαυτοὺς εὐγενῆ καταγωγὴν, αἰσχυρόμενοι νὰ κατάγωνται ἐκ τῆς Ἀγαρ, δούλης τοῦ Ἀβραάμ. Πρὸ παντὸς παρατηροῦμεν ὅτι ἡ προσωνομία «Σαρακηνοὶ» τυγχάνει πάντῃ ἀγνωστος· παρὰ τοῖς Ἀραβῶν. Οὕτε νῦν οὕτε ποτὲ ἄλλοτε ἐκαλεῖτο ὑπ' αὐτῶν πόλις τις ἀραβικὴ. Οὕτε ἐν τῇ ἱστορίᾳ, οὕτε ἐν τῇ γεωγραφίᾳ αὐτῶν ἀπαντᾶται τὸ ὄνομα τοῦτο.

Ἄφου οἱ Ἀραβες δὲν ἀναγνωρίζουσι τοιαύτην προσωνομίαν οὕτε ἐγένετο ὑπ' αὐτῶν ποτὲ παῦσις αὐτῆς, ἐπιταί τὸ λογικὸν συμπέρασμα, ὅτι ἡ λέξις Σαρακηνοὶ δὲν προέρχεται ἐκ τῆς Σάρας διὰ τὸν αὐτὸν μάλιστα λόγον ἐξ οὗ ἐγεννήθη ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐκ τοῦ ὀνόματος τούτου προελεύσεως. Διότι, ἐὰν οἱ Ἀραβες ὀνομάσθησαν Σαρακηνοὶ ἐκ τῆς Σάρας, πρὸς τιμὴν αὐτῶν δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀντιθῶσι τὴν προσωνομίαν ταύτην. Ἐσφαλμένη εἶναι καὶ ἡ ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ «Σιάρκ» ἀνατολικὴ παραγωγὴ, διότι ὁ τύπος «Χιαρκίην» ἀνήκει εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν καὶ σημαίνει οὐχὶ Ἀνατολίται, ἀλλ' ἀνατολαί, καὶ δὴ δύο ἀνατολαί, ἐνῶ διὰ νὰ σημαίνῃ τοὺς Ἀνατολίτας, ὅπως φρονοῦσιν ὅτι σημαίνει, δεόν νὰ ἔχωμεν τὸν τύπον «Χιαρκιγούν» ἐκ τοῦ «Σιρκάι» ἀνατολικός—Ἀνατολίτης. Ἡ ὀρθοτέρη λοιπὸν καὶ καθ' ἡμᾶς παραγωγὴ εἶναι ἡ ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ Σαρωτικῆ—κλέπται—ὁ ἐνικός Σαρή—κλέπτης—ὡς ἀπαρέμφατον «Σρίκατεν» κλέπτειν. Ἐκ τούτου ἐξηγεῖται κάλλιστα καὶ ὁ λόγος, δι' ὃν οἱ Ἀραβες δὲν καλοῦνται οὕτω ἐν τῇ γλώσσῃ των, οὕτε παραδέχονται τοῦτο. Ἄρα ἡ κλήσις τοῖς ἀπεδόθη κατόπιν ὑπὸ ἄλλων λαῶν, οἵτινες φαίνεται εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πράξωσι τοῦτο ὡς ἐκ τῆς τάσεως πρὸς τὸ κλέπτειν κατοίκων τινῶν τῶν Ἀραβικῶν χωρῶν.

Μεταξὺ τῶν κατακτήσεων τῶν Σαρακηνῶν συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ Κρήτη καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος ἤδη περὶ

τοῦ λαοῦ τούτου ἐπιτραπή-ω ἡμῖν νὰ ποιήσωμεν ὀλίγας τινὰς ἱστορικὰς παρατηρήσεις καὶ δώσωμεν λαογραφικὰς τινὰς σημειώσεις. Κατακτώντες οἱ Σαρακηνοὶ τὰ παράλια τῆς Μεσογείου ἐπέδραμον εἰς τὸν κόλπον Σούδας κατὰ τὸ 800ῆτος μ.Χ. καὶ ἀπεβίβασθησαν εἰς αὐτὸν κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Ἐμπούλχαφ, ἐπυρπόλησαν δὲ τὰ πλοῖα των, διὰ νὰ μὴ δύνανται ἀπιστρέψωσιν ὀπίσω. Ἄλλως, ὅμως ἔχει τὸ πρᾶγμα κατὰ τὰς ἀραβικὰς καὶ τουρκικὰς ἱστορίας. Κατ' αὐτὰς οἱ Σαρακηνοὶ ἀπαβίβασθησαν εἰς τὰ παράλια τοῦ Ἡρακλείου κατὰ τὴν αὐθιγα κλουμένην ἤδη Σταυρός. Δὲν ἐπυρπολήσαν ὅμως τὰ πλοῖα των, ἀλλ' ἐπειδὴ καταπεποντισμένοι καὶ ἐξητλημένοι ὄντες ἐξεσήλωσαν πρᾶγματι διὰ θεσιν ἐπιστροφῆς, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν διὰ λόγων κολακευτικῶν καὶ υποσχέσεων ἐνεβάρρυνε καὶ συνεκράτησεν αὐτούς. Εἰς τὸ σχετικὸν μάλιστα μέρος τῆς ἱστορίας ἀνέγνωμεν διὸ ἀρχηγὸς ἔλεγε πρὸς τοὺς στρατιώτας κατὰ τὴν ἀποβίβασιν ὅτι αἰδῶ εἶνε ὁ πράσινος τόπος, ὁ ὅποιος παράγει μέλι καὶ γάλα καὶ ἔχει ὠραίας παρθένους διὰ τὰ τέκνα σας, προσπαθῶν νὰ καταπέσῃ αὐτούς νὰ εἰσχωρήσωσιν ἐνδότερον.

Ἐκ τοῦ ὀνόματος Σαρακηνοὶ ὠνομάσθη χωρίον τοῦ Σελίνου. Τίς οἶδε διὰ τί; Ἡ διότι οἱ πρῶτοι οἰκῆτορες αὐτοῦ ἦσαν ἐκ τῶν ἐπιδρομῶν, ἢ διότι ἐπεκράτει τὸ στοιχεῖον τοῦτο ὑπὸ τὴν ἐποψίν τοῦ πληθυμοῦ. Σαρακηνὸς ὀνομάζεται ἐν Κρήτῃ καὶ πᾶς δύσμορφος καὶ ἀντιπαθητικὸς ἄνθρωπος. Τὸ ὄνομα Σαρακηνοὶ φέρουσιν ἔτι καὶ τινὰ φάσματα. Καὶ δικαίως. Τοσαῦτα κακουργήματα καὶ ὀμότητας διέπραξεν ὁ ἄπιστος οὗτος λαός, ὥστε μολονότι ἐξεβλήθη καθ' ὀλοκληρίαν ἐκ τῆς νήσου ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Φωκά, καὶ οὔτε ἴχνος αὐτοῦ εἴμεινε πλέον, ἢ πεφοβισμένη φαντασία τοῦ κρητικοῦ λαοῦ ἐπλασε φάσματα, τοὺς Σαρακηνούς, καλούμενους, τὰ φάσματα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια εἰσέρχονται νύκτωρ κατὰ τῶν κοιμημένων καὶ μάλιστα τῶν παιδίων καὶ πεισῶνται νὰ βλάψωσιν αὐτούς. Πιρίστανται δὲ τὰ φάσματα ταῦτα φέροντα ἐρυθροῦν φέσιον πλήρες φλωρίων, εὐτυχῆς δὲ ἐθεωρεῖτο τὸ παιδίον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον θὰ ἤθελε κατορθώσει ν' ἀρπάσῃ τὸ πολυτίμον φέσι κανενὸς Σαρακηνοῦ. Πράγματι οἱ ἐπιδρομεῖς ἐκεῖνοι ἔφερον καλύμματα, τὰ ὅποια ἐκόσμου ἐξώθεν διὰ χρυσοῦν νομισμάτων καὶ διαφόρων πολυτίμων ἀντικειμένων, προερχομένων ἐκ τῶν λαφύρων. Φρονοῦμεν δὲ ὅτι καὶ ἡ ἐπικρατούσα καὶ νῦν ἐστὶ παραβωσμένη τοιαύτη συνήθεια ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς ἐντέθεν.

A. B.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

ΠΕΡΙ

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

Βιομηχανία καὶ Γεωργία εἰσὶν οἱ δύο ἰσχυρότατοι μοχλοὶ τοῦ πλοῦτου τῶν ἐθνῶν, τοῦ βιωτικοῦ πλοῦτου. Ἄτυχῶς ὅμως ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀμφότεροι οὗτοι οἱ κλάδοι τῶν θετικῶν λεγομένων ἐπιστημῶν, ἢ παρωράθησαν τέλειον, ἢ οὐδαμῶς ἢ ὀλίγον ὑπεστηρίχθησαν. Καὶ ἡ μὲν προαγωγὴ τῆς πρώτης προσκόπτει κατὰ τοῦ ὀκνηροῦ ἡμῶν τῶν Ἀνατολιτῶν χαρακτῆρος, ἔνεκα τῆς ἐντελοῦς στερήσεως πρακτικῶν γνώσεων καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως. Ἐπάρχει καὶ ἕτερός τις ἐχθρὸς τῆς βιομηχανίας ἐν Ἀνατολῇ, ἢ ἐλλειψὶς κεφαλαίων πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς, μονομερῶς τοῦτων τοικίζομένων ὑπὸ ἐπχθεστάτους δρους. Ὁ Ἀνατολιτῆς, φύσει ράθυμος, ἀποστεργεῖ τὴν ἐργασίαν, καὶ ἡ βιομηχανία δεῖται δράσεως, ἐργασίας, ἢν μόνος ὁ οικονομικώτατος καὶ ἐργατικώτατος Εὐρωπαῖος δύναται ν' ἀναπτύξῃ. Ἡ δὲ Γεωργία, καὶ αὕτη ὡσαύτως χλωαίνουσα καὶ ἐν στασιμότητι διαμένουσα,

ἀδυνατεῖ νὰ προσέλθῃ ἀρωγὸς εἰς τὴν ὁσημέραι τὸν ἡμέτερον πλανήτην πλημμυροῦσαν ἀνθρωπότητα. Οἱ ἐπιστήμονες γεωργοὶ παλαιούσι πρὸς φοβεράς δυσκολίας καὶ ἰδίᾳ κατὰ τῶν ἡμετέρων χωρικῶν, δυσκολίας ἀνυπερβλήτους. Δυσπιστοῦσι πρὸς τοὺς ἐπιστήμονας, δυσπιστοῦσι πρὸς τὰς ὁρθὰς αὐτῶν συμβουλὰς, καὶ συντηρητικώτεροι τῶν Μανδαρινῶν τῆς Σινικῆς, ἐμμένουσι πιστοὶ ἢ μάλλον τυφλοὶ εἰς τὴν ἀρχέγονον καλλιέργειαν τῆς γῆς. Ἐν ᾧ δὲ καὶ ἡ Χημεία εὑρε τὰ κατάλληλα λιπάσματα, τὰ καταστρεπτικὰ τῶν φθοροποιῶν ἐντόμων μέσα, τὸ κατάλληλον ἔδαφος, πρὸς καλλιέργειαν τούτου ἢ ἐκεῖνου τοῦ φυτοῦ, οὗτοι ἐθελοτυφλοῦντες καὶ ἀντιδρῶντες πάντοτε ἐμμένουσιν εἰς τὰ πάτρια. Ἀληθῶς ἡ ἐμμονὴ ἐν τοῖς πατρίσις εἶνε ἱερὰ καὶ σεβαστή, οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς πάσας τὰς περιστάσεις καὶ διὰ πάντα τὰ ἔργα. Καὶ ἐν ᾧ εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ πεινῶντος ἀγροῦ ἀπόστασιν σήπονται οὐσίαι θρεπτικώταται δι' αὐτὸν, ὁ ἀδάχης ἢ ὀκνηρὸς γεωργὸς παρακολουθεῖ μετὰ συντριβῆς καρδίας τὸ ἀτροφικὸν καὶ ἄχρουν φυτὸν του, ἐφ' οὗ ἐστήριξε τὴν διατροφὴν τῶν τέκνων του, χωρὶς νὰ δύνηται νὰ βοηθήσῃ τοῦτο, διότι λέγομεν στερεῖται τῶν στοιχειωδεστάτων γνώσεων. Σήμερον αἱ δύο αὗται ἠνωμένα ἢ ἡ τέτρα τούτων, κατέστησε τὰ Εὐρωπαϊκὰ ἔθνη τοιαῦτα, οἷα τὰ βλέπομεν. Σήμερον ἡ βιομηχανία μετὰ τῆς γεωργίας καταπλημμυροῖ τὰς ἀγορὰς τῆς Εὐρώπης σακχάρους ἐκ τεύτλων, εἰσφέρουσα οὕτω τῇ Γερμανίᾳ τὸ τέταρτον τῶν ἐσόδων τῆς, ἐν ᾧ ἡ βιομηχανία τῶν χρωμάτων δι' ἀνελίνης ἀποφέρει ἐπίσης οὐκ εὐκαταφρόνητα ποσά. Σήμερον ὁ ἀνάκματος Ἀμερικανὸς μετέβαλε τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας εἰς εὐρὴν σιτοβολῶνα, ἀπέκοψεν οὖ-ω τοὺς πόρους τῆς τέως τὴν ὑψηλίον σιτιζούσης Ρωσσίας. Σήμερον . . . Σήμερον . . . Ἀληθῶς τοιαῦτα τινὰ γιγαντώδη καθ' ἡμᾶς ἄλλα καὶ ἡ Ἀνατολικὴ βιομηχανία καὶ γεωργία δὲν δύναται νὰ κάμῃ· διότι, ὡς ἄνω εἶπομεν, θὰ προσκόψῃ ἐπὶ φοβεροῦ σκοπέλου, τῆς ραθυμίας ἡμῶν αὐτῶν. Μικρὰν βελτίωσιν ὀφείλομεν νὰ παρασκευάσωμεν αὐτῆς καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον πρέπει νὰ τεινώμεν. Αἱ ἐλάχιστοι κυβερνήσεις ἀείποτε ἠθέλησαν νὰ φανῶσιν ἀρωγοί, ἀλλ' ἡμεῖς ἀτυχῶς λησμονοῦμεν τὸ περίφημον. Ἄσώπειον ῥητὸν « σὺν Ἀ θ η ν ᾱ κ α ἰ χ ε ῖ ρ α κ ἰ ν ε ι » Ἄς ἐξαγάγωσιν ἐκ τῶν ὠξείδωμένων χρηματοκοιτωτῶν τῶν οἱ παρ' ἡμῖν δυνάμενοι τὰ ἀδρανῆ αὐτῶν χρήματα, ἄς διαρρήξωσι πρὸς τὴν τοκογλυφίαν οἱ παρ' ἡμῖν τοκισταὶ πᾶσαν σχέσιν καὶ βοηθήσωσι τὴν φθισούσαν οὕτω βιομηχανίαν, βέβαιοι ὄντες ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι ἑαυτοὺς θὰ ὠφελήσωσιν. Ἄς ἰδρῶσιν πρακτικὰς σχολὰς κατὰ τὸ σύστημα τῶν ἐν Εὐρώπῃ τοιούτων, ὅπως μορφώσωσι γεωργούς καὶ ἄς ἀποστείλῃ τὸν υἱὸν του ὁ δυνάμενος πρὸς ἐκμάθησιν θεωρητικῶν ἐπιστημῶν, ὅπως μὴ πωλῶν τὸν ἀγρὸν καὶ τὰ ὀλίγα ἐλαιόδενδρα του, παρασκευάζει οὕτω διπλοῦν ὄλιθρον, τὸν τῆς οἰκογενείας του καὶ τοῦ μετ' ὀλίγον ἐπιστήμονος υἱοῦ του. Ὅταν συμβῶσι ταῦτα, ὅταν ἕκαστος κατανοήσῃ τὸν προορισμὸν του, τότε θὰ ἴδῃτε τὴν οικονομικὴν καχεξίαν τέλειον ἀποσκορακίζομένην καὶ τὸ ἐρυθροῦν χρῶμα νὰ ἀντικαθιστᾷ τὴν γλώρωσιν καὶ τὸν μαρμαρῶν εἰς τὰ πτωχὰ τέκνα τοῦ πτωχοῦ ἀστοῦ ἢ γεωργοῦ.

B.